

Pinten pakken met
Mauro Pawlowski

Koffie op de UA

Erasmus en **seks**

Ridder **Christine Van Broeckhoven**

Onderwijs

Een ridder in broekpak	4	Christine Van Broeckhoven over haar slagvelden
Rector in de rats	8	Hoe de K.U.Leuven Vervenne dumppte
De jacht is geopend	12	De verkoopstrategie van de universiteiten
Onverhoopt overhoop	30	Vlaamse studentenvertegenwoordiging moet veranderen

Antwerpen

Koffie verkeerd	10	Koffie aan de UA
Location Flanders	20	Centerfold
Gitarist te huur vanaf 2011	22	Een pintje met de goddelijke gitarist Mauro Pawlowski

Wilde wereld

Proletarische jeugd, Jimi Hendrix verenigt ons!	26	Studenten protesteren
U bent voor kernenergie	28	Opinie
Seks kent geen crisis	29	Prostitutie en de economische crisis
Erasmus, seks en een beetje liefde	35	Erasmus Orgasmus

dwars 51

Altijd

Editoriaal	3	Papcultuur
Colofon	3	
Cultuuragenda	9	Wat te doen in maart?
Kort. Over onderwijs	15	
Meeloper	18	Een dag in het seminarie
Cultuurstrook	27	
dwars luistert naar...	37	De soundtrack van deze editie
Spielerei	38	Welk muziekgroep wordt hier uitgebeeld?
POST	39	Op Erasmus in Berlijn
Zot van A	40	Hendrik Conscienceplein

**Hét adres
voor al uw drukwerk**

Tijdschriften • Brochures
Folders • Affiches
Flyers • Boeken
Handeldrukwerk
in kleine en grote oplages
Snelle
leveringstermijnen

Drukkerij Wilda nv

Bisschoppenhoflaan 216 • 2100 Deurne
Tel.: 03 324 12 07 • Fax: 03 324 07 37
E-mail: wilda@skynet.be
www.wilda.be

Een ridder in broekpak

Daar waar *the knights of old* ingeblikt ten strijde trokken tegen vuurspuwende reptielen, hebben de moderne ridders heel andere draken te geselen. *dwars* smeedde haar zwaarden om tot ploegscharen en legde een oor te luisteren bij onze eigen Franse ridder.

Meeloper: Grootseminarie

Geïnteresseerd in uitstervende soorten als we zijn, trok *dwars* naar Brugge om de twaalf priesters-in-opleiding en hun spirituele leiders in hun natuurlijke habitat te kunnen observeren.

n houdt

Mauro Pawlowski

Hij mag dan zijn benijdenswaardige baard hebben afgedaan, Mauro blijft wel een stuk meer rock-'n-roll dan alle rotsen en rollen die u ooit hebt gezien. Tezamen! Na een week lang op seks en drugs te hebben geleefd, durfde onze reporter de confrontatie aan.

Seks kent geen crisis

Seks, seks, seks. Altijd pret. Voor sommigen is seks echter een handelswaar. Voelen de meisjes van plezier de crisis in de portefeuille en in het kruis? *dwars* ging op roodverlichte ramen kloppen.

KIRSTEN CORNELISSEN, HOOFDREDACTEUR

Papcultuur

editoriaal

Dit blad bevat zes pagina's cultuur, goed voor zo'n 20 000 tekens, ofte 15 procent van de hele *dwars*. De cultuurstrook is altijd als eerste verkocht aan een paar redacteurs die willen recenseren, zij het in enkele bondige lijnen. In de media zouden zij geprezen worden om de beknoptheid van hun verslag, of simpelweg bedankt worden voor bewezen diensten.

De cultuurberichtgeving in dag- en weekbladen en op radio en tv wordt almaar oppervlakkiger en minimaler. Cultuur mag niet te veel plaats innemen en het persoonlijke verhaal van een culturele BV krijgt de voorkeur boven de interpretatie van zijn of haar werk. Cultuur moet het stellen met een marginale plaats in de media, verdrongen door modetips, restaurants en Hollywoodroddels.

Met de petitie 'PRESS FOR MORE' (www.pressformore.be) roepen cultuurjournalisten van verschillende kwaliteitsmedia hun hoofdredacties op de populaire en minder populaire cultuurvormen evenwichtiger te behandelen en "even kritisch en kwaliteitsvol in beeld te brengen". Want deze tendens tot verschraling speelt niet alleen in het nadeel van de lezer, luisteraar en kijker, maar ook van de cul-

tuurbeleving en de maatschappelijke impact daarvan.

Geert Sels, Mark Cloostermans en Wouter Hillaert behoren voortaan tot een verloren generatie cultuurrecensenten. Wat bezielt een krant om zoveel ervaring overboord te gooien? Het lijkt een les van één of andere Amerikaanse manager die bedacht dat kritische blikken op cultuur niet verkopen. Wellicht klopt dat. Maar kranten hebben de plicht om over cultuur te berichten, al was het maar omwille van de vele publieke middelen die de culturele sector krijgt. Mensen hebben het recht te weten wat theaters met hun subsidies doen en tot welke voorstellingen die leiden. Het is aan kranten om het kunstenveld in zijn diversiteit te schetsen, aan critici om een voorstelling te duiden. En dat kan heus op een boeiende en kritische manier, zonder te verzanden in de mediadeals en commerciële overwegingen die steeds vaker een rol spelen in de culturele berichtgeving.

Laat ons echter niet eindigen in mineur: aan onze universiteit wordt de maand maart er wel één vol cultuur. De evenementen 'Antartik' en 'Calamartes' (zie p. 34) verdienen een prominente plaats in uw agenda en minstens 2000 tekens in de kranten.

De eerste 19 lezers die zich aanmelden op onze **nieuwsbrief** (www.dwars.ua.ac.be) winnen een ticket voor Petrol!

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad. Oplage 3 500 exemplaren V.U.: Kirsten Cornelissen, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Hoofdredacteur: Kirsten Cornelissen **Redactiesecretaris:** Maxie Eckert

Eindredactie: Folker Debusscher (verantwoordelijke), Sarah Schrauwen, Sarah Van Hoof

Redactie: Kaspar Beelen, Stijn Cools, Amber Daniels, Charis De Craene, Yannick Dekeukelaere, Kris Dekker, Floris Geerts, Lieselotte Joppen, Sabeth Snijders, Frie Vandemeulebroucke, Ariadne Van Den Broeck, Dennis van den Buijs, Lies Van Grieken, Tom Vingerhoets

Fotografie: Rudina Coraj, Jonathan Debeer, Tijl De Bock, Maxie Eckert (verantwoordelijke), Laura Meyvis, Jorick Michiels, Sonja Mus **Illustratie:** Sebastien Greffe **ICT:** Tom Vingerhoets **Vormgeving:** Sarah Schrauwen (verantwoordelijke), Tom Vingerhoets **Drukkerij:** Wilda nv, Deurne **Werkte mee aan dit nummer:** Joke Van Campenhout

E-mail: dwars@ua.ac.be • Website: www.dwars.ua.ac.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad UA, Paardenmarkt 91, kot 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Een
ridder
in broekpak

Christine Van Broeckhoven over haar slagvelden:
de genetica, de politiek, de weg naar de top

Op 6 februari ontving Christine Van Broeckhoven op de Franse ambassade de hoogste onderscheiding: het ridderchap in het *Légion d'honneur*. Wat maakt een vrouw zo succesvol dat zelfs Nicolas Sarkozy haar niet kan negeren? “Ik zeg het niet altijd even graag, maar ik werk heel hard. In mijn straat sta ik ervoor bekend. Als ik thuis aan mijn bureau zit, kan je vanaf de straat juist mijn hoofd zien. Een buur zei me onlangs: ‘Toen ik gisteren thuis kwam, zag ik uw bureaulamp schijnen en was ik dus toch op tijd thuis.’ Het was echter midden in de nacht: vier uur.” Over haar onderzoek naar de hersenziekte alzheimer is zij tot ver buiten haar straat beroemd. Daar vertelt zij liever over. Want roem verplicht.

TEKST & FOTO'S: MAXIE ECKERT

Onlangs werden in De Slimste Mens vijf begrippen gezocht rond 'Alzheimer'. 'Christine Van Broeckhoven' was één van de juiste antwoorden. 25 jaar geleden stond u aan het begin van uw loopbaan: werkloos, zonder statuut aan de toenmalige UIA en zonder onderzoeksbudgetten. Kan het ongewoner?

CHRISTINE VAN BROECKHOVEN De start van mijn loopbaan is inderdaad bijzonder ongewoon: ik ken niemand anders die zo gestart is en ondertussen de titel profes-

sor draagt. Toen ik aan mijn onderzoek begon, was alzheimerdementie geen *hot topic*, niemand kende de term zelfs. Nu zijn er films zoals 'De zaak Alzheimer' van Erik Van Looy en documentaires over dementerende mensen. Toen ik als vrijwillige onderzoeksassistente aan mijn onderzoek naar dementie begon, dachten collega's: och, dat is een vrouw, die heeft twee kleine kinderen, die komt zich hier gewoon wat bezighouden.

Zo'n zeventig procent van de medewerkers aan uw departement zijn vrouwen. Betekent dit dat jonge vrouwen het nu veel gemakkelijker hebben om een wetenschappelijke carrière op te bouwen dan u in de jaren tachtig?

VAN BROECKHOVEN Laat ons duidelijk zijn: wij selecteren op basis van kwaliteit, niet op basis van geslacht. Het is nog maar een paar jaar geleden dat een journaliste tijdens een interview vroeg of ik liever met vrouwen samenwerk dan met mannen. Toen viel mij pas op dat er hier zo veel vrouwen werken.

LEAKY PIPELINE

Blijkbaar voldoen meer vrouwen dan mannen aan de selectiecriteria. Zijn vrouwen dus de betere wetenschappers?

VAN BROECKHOVEN (*lacht*) In dit departement heerst een gezinsvriendelijk klimaat, waardoor bovengemiddeld veel vrouwen hier solliciteren. Sommige professoren denken dat vrouwen die niet voltijds werken, niet

willen werken. Er zijn zelfs professoren die eisen dat vrouwelijke onderzoekers niet zwanger worden en geen ouderschapsverlof opnemen. Ook al wordt het onderzoek gefinancierd met projectgeld die de promotor heeft verworven, het personeelsbeleid mag niet doorgeschoven worden naar de faculteiten, departementen of onderzoeksgroepen. In een bedrijf zou zo iets niet mogelijk zijn.

Van wetenschappen zegt men dat ze moeilijk zijn, en nog niet zo lang geleden vond men dat vrouwen dat dus niet konden. In de richtingen Biochemie en Biotechnologie zie ik dat het aantal vrouwen steeds toeneemt, en zij behoren ook steeds meer tot de besten van de klas. In hun studie ondervinden meisjes ondertussen minder problemen, maar op het moment dat zij aan een doctoraat kunnen beginnen, is er nog steeds sprake van een *leaky pipeline*: een deel van de studentes die eigenlijk geschikt zijn voor een doctoraat, valt uit. Hoe hoger je opklimt in hiërarchie en opleidingsgraad, des te conservatiever wordt het klimaat en des te minder vrouwen tref je aan.

Alain Verschoren wil zich als 'vrouwvriendelijke' rector profileren. Verwacht u een beter beleid?

VAN BROECKHOVEN Ik heb ooit met de rector samen in de werkgroep Gelijke Kansen gezeten. Toen zei ik hem eens dat ik het belachelijk vond om pas 's namiddags om

17 uur te vergaderen. De tijden zijn voorbij dat mannen na een late vergadering thuis hun voeten onder tafel schuiven, en moeder de vrouw eten maakt. Alain Verschoren had daar wel oren naar.

Wij hebben nood aan een gezinsvriendelijk beleid. Vaak is 'gezinsonvriendelijk' ook 'vrouwonvriendelijk': statistisch gezien zijn het nog steeds vrouwen die meer tijd aan kinderen en huishouden besteden.

Van Broeckhoven: “Ik zou het verschrikkelijk vinden om te dementeren. Ik begrijp Hugo Claus heel goed, ik zou hetzelfde doen.”

Het is niet moeilijk om rekening te houden met de simpele regels die de samenleving ons opgelegd, zoals de schooluren of openingsuren van de kinderopvang. Vandaag kun je thuis inloggen op de server van de universiteit en maakt het niet uit of je daar of in het laboratorium zit te werken. Terwijl de universiteit met tikklommen werkt, zul je er in het gebouw van mijn departement geen enkele zien hangen.

WETENSCHAP IN MENSNTAAL

Niet enkel uw stijl van leidinggeven verschilt met die van uw collega's: in tegenstelling tot veel professoren zoekt u de dialoog met het brede publiek.

VAN BROECKHOVEN Wij professoren hebben drie opdrachten: onderwijs, onderzoek en dienstverlening. De dienstverlening houdt volgens mij niet op bij de dienstverlening aan de universiteit zelf, zoals zetelen in de departementsraad. De universiteit wordt gefinancierd door de samenleving en heeft de opdracht om iets terug te geven aan de maatschappij: antwoorden op vragen die deze stelt. De expertise die een wetenschapper opbouwt, zie ik louter als een methodologie om antwoorden te vinden. De humane wetenschappen zijn altijd veel sterker geweest in de rechtstreekse communicatie naar de maatschappij, denk maar aan de wetwinkel van de UA.

U gaat daar heel ver in: in 2006 heeft u het boek 'Brein en branie: een pionier in alzheimer' geschreven, waarin u dementie verstaanbaar wilt

Alzheimer

In België lijden er naar schatting 158 000 mensen aan dementie. Zo'n 5 procent van de 65-plussers is dement, en vanaf een leeftijd van 80 jaar is dat zelfs 20 procent. Over de hele wereld zijn er slechts een 500-tal gevallen bekend van erfelijke jonge dementie, die veroorzaakt wordt door een fout in de DNA-code. Enkel voor deze families kan vandaag een genetische test uitsluitsel geven over de kans dat een persoon aan deze vorm van erfelijke dementie zal lijden.

De ziekte van Alzheimer is de meest voorkomende variant van dementie: twee derde van alle patiënten die dement zijn, lijdt aan alzheimer. In de hersenen van een alzheimerpatiënt ontstaan er in de zenuwcellen kluitjes van draadvormige eiwitten en tussen de zenuwcellen verharde eiwitophoping. Hierdoor wordt de communicatie tussen zenuwcellen bemoeilijkt of zelfs onderbroken, wat leidt tot de symptomen waarvoor alzheimer bekend is: geheugenstoornissen.

Margaret Thatcher, Hugo Claus en Ronald Reagan maakten bekend dat zij aan alzheimer lijdten. Zij doorbraken een taboe omdat zij bewijzen, aldus Christine Van Broeckhoven, "dat het niet aan jou ligt dat je dement wordt, of aan je opvoeding. Het kan iedereen overkomen." En: schaken, lezen of de wereldpolitiek stimuleren je hersenen, maar voorkomen dementie niet.

maken voor leken.

VAN BROECKHOVEN Al die kennis over de hersenen die ik de voorbije vijftientig jaar heb kunnen opdoen – het is toch vanzelfsprekend dat ik die doorgeef aan mensen die daar minder over weten? Het zou laf en egocentrisch zijn als mensen met hun vragen niet bij mij terecht zouden kunnen.

Alzheimerpatiënten en, omdat het om een erfelijke ziekte gaat, hun familieleden zijn partners in ons onderzoek. In de moleculaire genetica is de belangrijkste molecuule de DNA-molecuule, de biologische erfenis van de mens. Om meer inzicht te verkrijgen in

erfelijke ziektes zoals alzheimer, hebben wij het DNA van mensen nodig. Mensen moeten hun biologische erfenis, maar ook hun biologische privacy aan ons toevertrouwen. Zij hebben vertrouwen in het onderzoek dat wij doen, en verwachtingen: dat wij een bijdrage kunnen leveren, misschien niet voor hun kinderen, maar wel voor hun kleinkinderen. Dan moet je uitleggen wat je doet met hun genetische informatie. En dan moet je ook durven zeggen: ik ben een stap vooruit als wetenschapper, maar nog niet voldoende ver om jou te behandelen. Ik wil door voordrachten voor leken iets teruggeven aan de mensen voor wat zij aan

ons gaven: erfelijke informatie van de patiënt, in ruil voor informatie over hun ziekte in mensentaal.

Je wordt noodgedwongen geconfronteerd met een problematiek waar je niet naast kunt kijken: dementie is een verlies van geest, een ontgeesten, een geestesziekte. Alles wat je in de loop van je leven hebt opgebouwd, hebt meegemaakt, ook je persoonlijkheid, verdwijnt langzaam maar zeker. We worden geconfronteerd met mensen die radeloos zijn, die niet weten wat hen overkomt. Ik probeer uit te leggen wat er in de hersenen gebeurt en hoe ver de wetenschap staat.

ZIN EN ONZIN VAN GENETISCHE TESTS

Wat heeft de maatschappij aan uw onderzoek? Is de doelstelling van het ontrafelen van de menselijke genetische code niet puur fundamenteel van aard? Of hoogstens: het voorspellen van dementie op latere leeftijd?

VAN BROECKHOVEN Ons doel is niet om te weten welke genen een mutatie hebben en een erfelijke ziekte veroorzaken. De mutaties zijn enkel een signaal dat een bepaald eiwit een rol speelt in het ontwikkelen van de ziekte. Wij willen achterhalen wat die rol precies is, welke opeenvolging van biochemische reacties op gang komt. Hierin spelen verschillende eiwitten mee. We onderzoeken wat er gebeurt als één van de spelers wordt geblokkeerd: gaan bepaalde hersencellen minder snel afsterven of heeft de blokkade geen effect?

In de meest voorkomende gevallen van dementie, waarbij de veroudering van de hersenen meespeelt, is het nog niet mogelijk om voorspellingen te doen over de ontwikkeling van de ziekte. Wij weten niet hoeveel factoren juist betrokken zijn, welke factoren belangrijker zijn dan andere, hoe ze elkaar onderling beïnvloeden... Eens we dit weten, kunnen we schatten hoe groot het risico van iemand is om dement te worden. Het zal niet lang meer duren voor we dat kunnen, alle nodige technologieën zijn al beschikbaar. Zulke risicoprofielen zijn echter pas nuttig als er medicatie is.

Zou u willen weten hoe groot de kans is dat u later dement wordt?

VAN BROECKHOVEN Ik heb daar geen enkel probleem mee, maar ik heb er geen boodschap aan. Pas wanneer we preventief kunnen behandelen, wil ik weten of ik op 76-jarige leeftijd dement word. Je kan je risico nu al min of meer berekenen: het risico stijgt met de leeftijd, het is hoger voor vrouwen dan voor mannen, en wanneer er in de familie patiënten zijn.

Ik zou het verschrikkelijk vinden om te dementeren. Ik begrijp Hugo Claus heel goed, ik zou hetzelfde doen (*Claus leed aan alzheimer en vroeg om euthanasie. Hij overleed in maart 2008, nvdr.*). Mijn levens-

kwaliteit is mijn kennis, mijn geheugen, mijn passie voor het leven en de samenleving. Neem mij dat af, en ik ben een oud lichaam. Zo zou ik niet willen leven. Maar iedereen heeft de vrijheid om dat voor zichzelf te beslissen.

Hopelijk heb ik wel een bijdrage aan de verbetering van de medicatie geleverd, voordat ik tot de hoge risicogroep behoor. (lacht)

“ **Al die kennis over de hersenen die ik de voorbije vijftientig jaar heb kunnen opdoen – het is toch vanzelfsprekend dat ik die doorgeef aan mensen die daar minder over weten?** ”

EGOTRIPPERIJ

Sinds 2007 zetelt u in de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Uw thema's zijn uw expertise, onder andere wetenschap en vergrijzing. Bent u andere politici een stapje voor omdat u écht weet waarover u praat?

VAN BROECKHOVEN Voor sommige dossiers is het een voordeel dat ik wetenschapper ben. In december was er een wetsontwerp van Laurette Onkelinckx, een vertaling van een Europese richtlijn over de kwaliteit en veiligheidsnormen voor de transplantatie van cellen en weefsels in de mens. Het wetsontwerp was uiteindelijk zeer complex gemaakt, veel te complex. Voor mij is dit

onderwerp dagelijkse kost, dus kon ik gemakkelijk een interventie in de plenaire zitting van de Kamer doen.

Maar andersom zal u in de wetenschap, die volgens exacte regels functioneert, niet veel hebben aan uw politieke carrière: daar draait immers alles rond meningen en belangen, en blijft de logica vaak zoek.

VAN BROECKHOVEN Wetenschap is inderdaad meer logica, maar al de rest is politiek! De professor die ergens in de kelder aan een stoffige labotafel zit om de mensheid vooruit te helpen, bestaat niet meer in ons domein. In de wetenschap kan je enkel succesvol zijn als je goed op situaties kunt anticiperen, grote krijtlijnen ziet, situaties binnen een grotere context plaatst – dat is niets anders dan politiek.

De bevolking wordt steeds ouder en dus groeit de risicogroep waarop wij ons in het onderzoek betrekken. Dat is natuurlijk zeer interessant voor de farmaceutische industrie. Het gaat om veel geld, om genomineerd worden voor prijzen, om sabotage van experimenten. Reken maar dat je met veel egotripperij geconfronteerd wordt. In de wetenschap doet men niet vriendelijk tegen elkaar hoor: als ik poeslief was geweest, was ik nergens geraakt. ■

Rector in de rats

TEKST: STIJN COOLS
FOTO: SIMON HORSTEN (VETO)

Eind december besliste de Inrichtende Overheid van de K.U.Leuven het mandaat van rector Marc Vervenne niet te verlengen. Zowat de hele universitaire gemeenschap bekritiseerde de beslissing. Die was immers weinig democratisch. Ondertussen is de K.U.Leuven op zoek naar een nieuwe rector.

In Leuven wordt een rector aangesteld voor vier jaar. Daarna volgt er een evaluatie. Het mandaat van de rector kan dan eventueel met vier jaar verlengd worden. Voor Vervenne is dat niet het geval. Ken Lambeets, hoofdredacteur van het Leuvense studentenblad Veto, legt uit waarom.

“De evaluatie van de rector is gebeurd door een commissie van drie leden, bijgestaan door het consultancybedrijf McKinsey. Ze hebben een tachtigtal mensen bevroegd. Op basis van de antwoorden stelde de commissie een evaluatierapport op. Dat werd voorgelegd aan de Bijzondere Universitaire Raad. Die adviseerde het mandaat van Vervenne niet te verlengen. De Inrichtende Overheid was het daar mee eens.”

Lambeets heeft heel wat kritiek op die procedure. “De universitaire gemeenschap heeft

Vervenne gekozen als rector. Een kleine minderheid beslist nu dat hij maar beter zijn biezen kan pakken. Behoorlijk ondemocratisch lijkt me.”

Het evaluatierapport van de commissie wordt angstvallig geheim gehouden. “We weten dus eigenlijk niet waarom Vervennes mandaat niet verlengd wordt”, aldus Lambeets. Hij heeft wel een vermoeden. “In Veto hebben we ook een doorlichting gemaakt van Vervenne. Daaruit bleek dat het hem aan essentiële leiderschapskwaliteiten ontbreekt. Hij zou bijvoorbeeld zijn mond niet opendoen in externe vergaderingen.”

“Een kleine minderheid beslist nu dat hij maar beter zijn biezen kan pakken. Behoorlijk ondemocratisch”

Veto wordt wel eens verweten te negatief over Vervenne te berichten. In die mate zelfs dat het blad invloed zou hebben gehad op zijn evaluatie. Lambeets ontkent: “We heb-

ben ons de vraag gesteld of we zijn proces niet meegemaakt hebben. We zijn ervan overtuigd dat dat niet het geval was.”

“Er klonken inderdaad vaak negatieve stemmen in Veto. Mensen die het goed met hem meenden, trokken hun mond niet open. Er werden zelfs geen lezersbrief geschreven om hem te verdedigen. Dat gaf misschien een

wat eenzijdig beeld.”

Vervenne mag binnenkort zijn rectorstoga afgeven. Lambeets schetst hoe het dan verder moet: “Er wordt nu een nieuwe rectorverkiezing georganiseerd. Daar bestaat echter ook de nodige controverse over. Het voorstel lag op tafel om de kandidaat-rectoren te screenen door een verkiezingscommissie. Weinig democratisch, wederom. Gelukkig heeft de Academische Raad beslist dat een vastgesteld aantal handtekeningen volstaat voor een kandidaatstelling.”

Kandidaten om rector te worden zijn er voldoende, volgens Lambeets. Hij overloopt ze even: “Bart De Moor, de voormalige kabinetschef van Yves Leterme, is kandidaat. Vroeger was hij wat te jong, nu niet meer. Alain Verbeke van de faculteit Rechten en Geert Bouckaert, Sociale Wetenschappen, wagen misschien ook wel een poging.”

De afgelopen weken zorgde de 24-jarige student Geschiedenis Geert Janssen voor de nodige ophef. Hij wou zich ook kandidaat stellen voor de positie van rector. Volgens Lambeets komt daar echter niets van in huis. “Dat is een uit de hand gelopen Facebookgrap, meer niet.” ■

KIJK OOK OP PAGINA 27 VOOR
UITGEBREIDERE RECENSIES.

CULTUUR

door Sarah Schrauwen

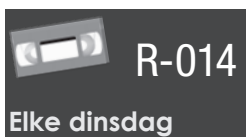
Maart 2009

Na maanden van bevroren vingers bij het roken van die oh-zo-rustgevende sigaret en zwetende voorhoofden bij mondelinge examens, zijn we bij het volgende Belgische weergenot aanbeland: maartse buien. Niet getreurd, een ouderwetse K-Way en een fonkelnieuwe *dwars* houden u droog, maar niet binnenshuis!

The Moving Picture

Show | Gratis is een basisrecht, een slogan die u ondertussen wel kent van de reclamespotjes

op tv. Wat denkt u ervan om elke week een gratis filmpje (of twee) mee te pikken? Kom dan iedere dinsdag tussen 18u en 21u naar lokaal R-014 op de stadcampus. *Host* (en ex-*dwarser*) Vito Adriaensens leidt de films kort in. Meer informatie over de komende programmatie vindt u op www.ua.ac.be/MPS.

T.e.m. 1/03 KMSKA

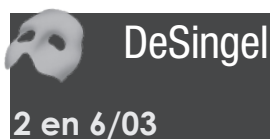
'Rubens doorgelicht: de Aanbidding door de koningen' | Bezoekers staan voor deze tentoonstelling vanop een twee meter hoog platform oog in oog met het altaarstuk 'Aanbidding door de koningen', door Rubens voltooid in 1624. Het schilderij is één van de pronkstukken van het KMSKA, en is dan ook aan grondig onderzoek onderworpen. De dossierpresentatie werpt een nieuw licht op de ontstaanscontext, restauratiegeschiedenis, schildertechniek en iconografie.

Workshop

Deufert+Plischke

| Katrin Deufert en Thomas Plischke organiseren dit seizoen

de workshop 'Het lichaam als geheugen' waarin ze op zoek gaan naar hun eigen herinneringen en die van de deelnemers. Zeer interessant voor dans- en theaterwetenschappers, maar ook voor de enthousiaste amateur. Voor meer informatie en inschrijvingen mailen naar karlien.meganck@desingel.be.

19 tickets voor Petrol. Zie pagina 3.

Grooverider, Shackleton, Kastor & Dice, Murdock

| Petrol is intussen wel gekend om zijn *drum and bass* feestjes, getuige de duizenden bezoekers voor grote namen als Pendulum. Deze keer zijn het Grooverider, een Britse dj die als sinds de jaren 90 op het podium staat, en Shackleton, één van de grote *dubstep*-vernieuwers, die u de hele nacht entertainen. Onze eigen *dnb*-producten Kastor & Dice en Murdock maken het plaatje compleet.

PAPER FASHION

| In samenwerking met

Atopos Cultural Organisation onthult het Mode-Museum een bijzonder stukje modegeschiedenis: het gebruik van papier in de mode. We krijgen een unieke verzameling papieren jurken uit de jaren 60 te zien uit de Atoposcollectie, als trapje naar een breder historisch kader. Voor meer informatie kijkt u op pagina 27.

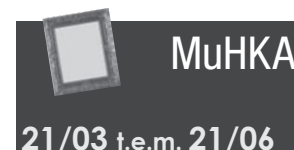
13/03 ccBerchem

'Nuff Said - maart 2009' | Iedere maand vindt er in cultuurcentrum Berchem in de Driekoningenstraat een wervend cabaret met woord, stand-up comedy, video en livemuziek plaats. In maart valt de beurt toe aan Gouden Kabouter-winnaar Jeroen Leenders, Nederlands Kampioen Poetry Slam Najiba Abdellaoui en één van de meest populaire Londense acts van dit moment: Steve Day.

'Extra Muros: All That Is Solid Melts Into Air/Al het vaststaande verdamp't'

| Het hoofdproject van het MuHKA in het voorjaar van 2009 begon als een concept voor het culturele festival Stadsvisioenen in Mechelen. De tentoonstelling 'All That Is Solid Melts Into Air/Al het vaststaande verdamp't' bestaat uit vijf luiken of kleinere tentoonstellingen, een weerspiegeling van de dialoog tussen de vijf curatoren van het MuHKA. Meer info op www.dwars.ua.ac.be.

T.e.m. 27/03 MuHKA

'Insert the Passing of a Perfect Day [Revisited]' | Katleen Vermeer beoogt met haar installaties een ruimtelijk inzicht bij de bezoeker door zijn eigen lichamelijke aanwezigheid. Ze werkt met verborgen lagen van bepaalde omgevingen en met de manier waarop de relatie tijd en ruimte ervaren wordt. Deze installatie is gebaseerd op een niet uitgevoerd architecturaal voorstel van Gordon Matta-Clark uit de jaren 70.

'Maria-Magdalena'

| Het langverwachte derde deel van de Wayne Wash trilogie is

er eindelijk: na 'Marie-Dolores' en 'Jean-Baptiste' trakteert Wayne Traub ons op 'Maria-Magdalena', waarin film en theater een intense dialoog aangaan. In totaal werkte Toneelhuis-resident Traub zo'n tien jaar aan dit uiterst persoonlijke drieluik.

Modemuseum
www.momu.be

Zuiderpershuis
www.zuiderpershuis.be

TRIX
www.trixonline.be

deSingel
www.desingel.be

Monty
www.monty.be

Toneelhuis
www.toneelhuis.be

KMSKA
www.kmska.be

Muhka
www.muhka.be

FotoMuseum
www.fotomuseum.be

Arenbergschouwburg
www.arenbergschouwburg.be

AMUZ
www.amuz.be

Scheldapen
www.scheldapen.be

Cultuurweb
www.cultuurweb.be

Petrol
www.petrolclub.be

Buster
www.busterpodium.be

CCBe
www.ccbe.be

De Roma
www.deroma.be

De Kern
www.antwerpen.be/dekern

Vleeshuis
www.museumvleeshuis.be

Rataplan
www.rataplanvzw.be

Jonathan Debeer

Tijl De Bock

Koffie verkeer

TEKST: DENNIS VAN DEN BUIJS

IK HEB EEN BOON VOOR KOFFIE. WANNEER WARM WATER MET EEN SMAAKJE ALS HET EDELE ZWARTE GOEDJE AAN DE MAN WORDT GEBRACHT, BLOEDT MIJN HART. EN MIJN PORTEFEUILLE. DE ZOGENAAMDE KOFFIE DIE DE AUTOMATEN AAN DE UA UITSPUWEN, IS ECHTER VAN BEDENKELIJKE KWALITEIT. TERWIJL ONZE NOORDERBUREN POËTISCH PALAVEREN OVER 'EEN BAKJE TROOST' MOET DE ANTWERPSE STUDENT HET STELLEN MET EEN TROOSTELOOS MISBAKSEL. GEEN ZUIVERE KOFFIE ZEGT U? WIE MAALT EROM? EEN ONDERZOEK VANUIT DE ONDERBUIK VAN DE STUDENTENSAMENLEVING.

Laten we beginnen met de feiten. Zowat elk lescomplex op de UA-campussen is voorzien van een koffieautomaat, al dan niet verscholen in een hoekje of onder een stoffig trapgewelf. Deze industriële barista's serveren u zonder aarzelen - doch met enig gebrom - een uitgebreid gamma, gaande van oploscappuccino en oplosespresso tot zelfs een oplossoepje. De enige voorwaarde om van hun diensten te genieten is de inworp van zeventig eurocent. Een luttel bedrag, ware het niet dat de verkregen substantie in de meeste gevallen zelfs die schamele som

niet waard is. Net op het moment dat de arme verbruiker een lichte commerciële teleurstelling voelt, blijken de automaten gespijsd van een onnavolgbare dosis sarcasme. Terwijl politiek correcte posters *fair trade* propageren, is eerlijke handel in de buurt van deze apparaten ver zoek.

DE MAX?

Hoe is men eigenlijk bij deze koffie terecht gekomen? Eerst komt, eerst maalt? "Wel, een kleine vijf jaar geleden hebben we alle leveranciers van

full-service automaten aangeschreven en Selecta bleek toen de beste optie", vertelt Catherine Ongenae, diensthoofd van de catering aan de UA en naar eigen zeggen toch eerder een theedrinker. 'Iemand' had toen de koffie in kwestie wel eens getest, maar de enige voorwaarde die de UA vooropstelde, was dat het om Max Havelaarkoffie moest gaan. Ongenae is enigszins verrast te horen dat de koffieautomaten niet helemaal in de smaak vallen bij het doelpubliek. "Ik weet dat de koffie in het begin erg slecht was, maar toen zijn we ook overgestapt

take a relax
moment

Jonathan Debeer

op een meer kwaliteitsvolle oploskoffie. Die is zelfs getest bij mensen in één van de avondopleidingen en toen goed bevonden.” Waren de cursisten die bewuste avond wat slaperig, of wilden hun smaakpapillen niet mee?

AD FUNDUM

Hun collega's die het daglicht niet schuwen, denken er anders over. “Verschrikkelijk!” antwoordt Pieter-Jan wanneer we peilen naar zijn mening over het brouwsel in zijn handen. De student Internationale Betrekkingen en Diplomatie

Tijl De Bock

is een zelfverklaard koffieliefhebber en allesbehalve wild van de automaat in de M-blok. “Als je vergeet het plusteken in te drukken, dat de sterkte bepaalt, kan je door je drankje de bodem van de beker zien”, grapt hij misnoegd. Een rondvraag bij de studenten heeft volgens Ongenae ooit wel plaatsgevonden, maar aangezien slechts één op de vijftig studenten meewerkte, is daar weinig uit voortgevloeid. Bij gebrek aan een thermos en beter moeten de leiders van morgen nog steeds hun toevlucht zoeken tot deze machines. De academici op de etages kiezen wijselijk doch veelzeggend voor een koffiezetter. Verschil moet er zijn.

LATTE

Dat er effectief vraag is naar goede koffie bewijst ‘Vandoag is’t’. In deze rasechte koffiebar in het hartje van de Stadscampus serveert barista Gilles sinds oktober 2007 de heerlijkste latte's en espresso's. Vrijwel op elk moment van de dag vind je er hordes dorstige studenten die neerploffen voor een kop energie of hun dampende beker in de gauwte meenemen naar de aula. Zelfs al kost die er al snel drie keer zoveel als bij de automaten. Volgens Gilles maakt de *take-awaykoffie* ruw geschat dertig procent uit van zijn dagelijkse verkoop,

Koffieweetjes

De ontdekking van de opwekkende capaciteiten van koffie dateert uit de negende eeuw. Enkele Ethiopische geitenhoeders kregen op de hoogvlaktes in de gaten dat hun beestjes begonnen te trippen na het eten van wilde koffiebossen.

De cappuccino dankt zijn naam aan de aparte bruine kleur die de mengeling van koffie en gestoomde melk oplevert. Die doet namelijk denken aan de pij van een kapucijnnermonnik.

Vandaag promoten Justin en Beyoncé Pepsi, in 1600 bombardeerde de paus koffie tot 'christelijke drank'. Er was namelijk een zekere scepsis tegenover de zogenaamde 'moslimdrank', niet in het minst omwille van de gevolgen voor het eigen zielenheil.

De duurste koffie ter wereld is de Kopi Luwak. De bonen van deze koffie worden 'geogst' uit de uitwerpselen van de luwak, een Indonesische katachtige. De onverteerbare bonen zouden na een passage door het spijsverteringsstelsel een erg pittig aroma opleveren. Jammie!

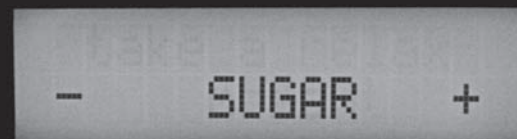
Jonathan Debeer

met de latte als publieksfavoriet. Van de koffie die automaten serveren heeft hij geen al te hoge pet op. “Zulke machines hebben sowieso een beperkt aantal toepassingen. Ze werken met melkpoeder en voorgemalen koffie, wat uiteraard onvergelijkbaar is met echte melk of verse bonen.” Wie echte koffie wil drinken moet zonder twijfel in 's mans volledig legale koffiешop zijn. Jammer genoeg is een dergelijke excursie niet tijdens elke pauze haalbaar, en al helemaal niet voor een buitencampusser.

OPLOSSINGSKOFFIE

Toch is niet alles in dit verhaal even waterachtig. Zo deelde het diensthoofd van de catering ons mee dat er op dit ei-

genste moment een nieuwe uitbesteding wordt gepland waarvan je het resultaat volgend academiejaar kan drinken. “Als de koffie echt slecht is en wij krijgen voldoende info, dan zullen we daar rekening mee houden”, gaat Ongenae verder. Sterker nog, het sympathieke diensthoofd droomde in ons gesprek al luidop van een proefpanel. Bent u erop gebrand om de verse bonen aan een kritisch onderzoek te onderwerpen? Laat het aan *dwars* weten en misschien wordt u de nieuwste smaakmaker van de UA. Laten we enkel hopen dat we geen oude koffie in nieuwe automaten krijgen. Maar dat blijft voorlopig koffiedik kijken. ■

Jonathan Debeer

De jacht is geopend

Hoe vangt de UA buit?

TEKST: KIRSTEN CORNELISSEN & FRIE VANDEMEULEBROUCKE

Een chique prijs met een tombola, een gratis facelift van je kot of gewoon een coole poster van Wilfried Martens, tegenwoordig moet je er niet veel meer voor doen: je inschrijven aan een hogeschool of universiteit volstaat. De concurrentiestrijd in het onderwijs wordt steeds agressiever gevoerd. Hoe speelt de UA-reclamejongen hier op in? En werkt de werving?

Ken je universiteit!

Doe de test: hoe luidt de slogan van de UA?

- a. Denk verder.
- b. Kijk verder.
- c. Durf verder.
- d. Denk verder. Kijk verder. Durf verder.

Antwoord op pagina 14

Onderwijs als waspoeder, de vergelijking loopt niet mank. Het vieze woord 'marketing' is tegenwoordig een harde business. Instellingen bepalen zo goed als zelf hoe ver ze daarin gaan, regels zijn er niet en zullen er hoogstwaarschijnlijk niet snel komen volgens de Vlaamse Interuniversitaire Raad.

De UA houdt het voorlopig sober. Ze legt zich eerder toe op het geven van informatie en profileert zich (nog) niet als merk, in tegenstelling tot de UGent. Dat externen de imagebuilding van de universiteit niet als dusdanig herkennen, vindt communicatieverantwoordelijke Fabienne Destryker niet zo zeer negatief: "Het bevestigt dat onze strategie niet doorprikt wordt. Marketing is pas goed als ze ondoorzichtig is. Van de UGent weet iedereen dat ze via een reclamebureau de doelgroep bewerkt."

SLOGAN MET DIKKE NEK

De perceptie van de universiteit hangt nauw

samen met het imago van Antwerpen. De universiteit pakt graag uit met diens epitheta: een stad met 'verschillende gezichten', modestad, 'pluralistisch' van aard, jong en innovatief. Het zijn deze waarden die de UA zich eigen wil maken.

Nochtans waren de tijden vroeger anders. Het negatieve imago van de stad overschaduwde de universiteit, ten voordele van de stad en de universiteit Gent, toen gezien als de hipste en jongste. Een studie bij achttienjarigen uit het Waasland wees uit dat ze Antwerpen zagen als een arrogante, racistische stad waar mensen je de neus afbijten. Dit negatieve beeld raakt stilaan bijgesteld, 'Studeren doe je immers in Antwerpen', aldus de slogan van de Associatie. Maar bevestigt die slogan niet juist de Antwerpse dikke nek? Fabienne Destryker meent dat dit gevaar niet denkbeeldig is en dat de slogan misschien herbekeken moet worden

met de andere partners. Bovendien focust de slogan op externe en vanzelfsprekende zaken door de stad uit te spelen. Alsof de aangename omgeving de verdienste is van de instellingen.

De eigen slogan 'Kijk verder' doet het ook niet bijzonder goed, voor zover hij al gebruikt wordt. De geesten zouden er nog niet klaar voor zijn. Waarom is onduidelijk. Is het anders zijn en anders denken waarop de slogan aanstuurt nog altijd een hol begrip op de unief? Ook het golfje in het UA-logo - dat 'de studentenstad aan een stroom' symboliseert - duidt op een verruiming en 'open geest'. Wie die boodschap kan ontcijferen

zonder handleiding is wellicht de slimste mens van de UA.

HUIS VAN WIE?

Het Huis van de Student (Sint-Jacobsmarkt 16) is het gezicht van Antwerpen Studentenstad, of zou dat toch moeten worden. Het aanspreekpunt opende onlangs haar deuren, gek genoeg midden in de examenperiode. Bij een rondvraag onder studenten blijkt dat haast niemand het Huis kent. "We verhuisden om praktische redenen in december naar het Huis en hebben nog even tijd nodig gehad om alles klaar te maken en te kunnen openen als infodesk. Nu maken we werk van de bekendmaking van Antwerpen Studentenstad en het Huis van de Student", aldus Veerte Desimpelaere. "Na

“**Bevestigt die slogan niet juist de dikkenekkerij van Antwerpen?**”

de inkomende komen de doorstromende studenten aan de beurt, en daar is het zeker om te doen.”

Speciaal voor de leken die toch al iets willen weten: vzw Studentenstad organiseert de Lentepoets, Studay, cultuur- en sportche-

ques en binnenkort ook een afstudeerfeest. Het Huis wil een platform zijn voor studententoverleg en een wegwijzer. Alumni worden ingezet als ambassadeurs van de stad. Er werd ook een interactieve website gelanceerd.

Eigenlijk is dit een uniek gegeven in Vlaanderen, een stad die zo actief meedoet aan studentgerichte communicatie. Alleen zijn er nu zoveel overkoepelende organisaties dat de informatie versnipperd is en de studentenstad geen duidelijk gezicht lijkt te hebben. Want waar moet je naartoe als student: naar studentenvoorzieningen, het STIP of het Huis van de Student? Ook op het net

is de weg soms zoek, van de website van Antwerpen Studentenstad naar die van de Associatie en de universiteit.

PLATTE TOGA

Hoe denkt de UA de slag met andere universiteiten te overleven? Rector Verschoren wil 15 000 studenten bereiken, 4 000 meer dan nu. Of dit tijdens zijn ambtstermijn zal lukken, blijft de vraag. Er zou nog wel wat potentieel zijn in Nederland en in een aantal andere regio's. Bij onze noorderburen zou het kunstzinnige profiel van Antwerpen erg aanslaan. De UA zoekt haar toevlucht bij kunstenaars als Ramsey Nasr en Pieter Embrechts. Dit jaar krijgt Jan Fabre een ere-doctoraat. Tijdens de academische opening trok de rector een toga aan, ontworpen door de modeacademie. Een verwrongen poging

De UGent wil echt de toffe uithangen. Kijk maar naar de kleurrijke, ietwat kinderlijke infobrochure

om de pers te halen, verzochten enkele personeelsleden. "Dat zou wel erg plat zijn. Nee, de toga stond voor een andere boodschap: als de academici dan toch een toga dragen, dan beter iets nieuws en creatiefs. Een ontwerp dat past bij ons profiel", weer-

legt Destryker.

Om haar imago gestalte te geven, beroept de UA zich alvast niet op dure reclamebureaus. Wij hoorden hun mening wel graag en kregen het advies zelfs geheel gratis.

DE MARKETINGEXPERT OORDEELT

Communicatiebureau Oskar D werkte in het verleden reeds samen met UAMS, die management-opleidingen verzorgt. Sinds de fusie met de UA zijn er geen budgetten meer voor een reclamebureau en gaat UAMS mee in de beperkte promotie van de UA. Op zich is daar niks mis mee, vindt zaakvoerder Gert Junes. Temidden van de steeds agressievere, schreeuwerige campagnevoering in het onderwijslandschap, kan de UA haar serieus behouden. Volgens Junes haalt dure 'above

the line'-communicatie, via radio en televisie, weinig uit. Tegenwoordig zoeken studenten vooral op het net naar informatie.

Dit wil niet zeggen dat er niets aan te merken is op de communicatie van de UA. Ten eerste: het logo. Dat wordt niet consequent gebruikt: de grootte, positie, kleuren en sa-

menstelling veranderen naargelang de brochure. Niet bepaald bevorderlijk voor de herkenbaarheid. Het logo op zich is grafisch sterk, maar kan moeilijk op zichzelf staan door het ontbreken van een 'A'. Nochtans beschikt de UA over een goed uitgewerkt en online beschikbaar Corporate Identity handboek.

Ten tweede: de advertenties. Die geven informatie maar zijn niet wervend, er worden geen specifieke campagnebeelden of slogans gebruikt. Een duidelijk vermelde url zou ook niet misstaan.

De website van de UA is logisch opgebouwd, met verschillende doelgroepenpagina's, die echter door elkaar lopen naarmate je verder klikt. De doelgroepen vermelden in een navigatiebalk is aangeraden. Bij 'Huisstijl' worden het UA-lied en gedicht van Pieter Embrechts en Ramsey Nasr vermeld, maar hier gebeurt verder niets mee op het net. Ook ontbreekt er een specifieke campagnesite voor toekomstige UA-studenten. De Virtuele Campus is verdwenen.

De belangrijkste les voor de UA luidt dan ook dat de communicatie via het internet uitgebouwd moet worden en zich beter tot een doelpubliek moet richten. De communicatie op het net hoeft niet ludiek te zijn, maar moet de universiteit wel een uitstraling geven.

DE KLANT OORDEELT

Studenten in spe Sophie en Anne kregen onlangs maar liefst twaalf infobrochures in hun

brievenbus. Ook zonder was hun beeld over de onderwijsinstellingen en studentensteden gevormd. Antwerpen komt er vrij positief uit, als een stad die uitnodigt tot een verkenning ver van de Meir. Een kot is voor hen geen reden om het verder van huis te zoeken, al lonkt ook het kleine en studentikoze Leuven. De UGent blijkt bij deze studenten toch niet zo populair. Sophie: "Die unief wil echt de toffe uithangen. Kijk maar naar de kleurrijke, ietwat kinderlijke infobrochure." De Gentse slogan 'Durf denken' valt wel in de smaak. Plantijn en de VUB scoren ondermaats met hun flashy en ongestructureerde folder. Nee, de infobrochure moet niet blits zijn, maar vertellen over wat ertoe doet: de studies.

Die info wordt kritisch gescreend. Het hoge slaagpercentage voor eerste bachelors Geneeskunde mag geen argument zijn om deze richting te kiezen aan de UA. De laatstejaars vragen zich ook af hoe de gebouwen in Wilrijk eruit zien, na het bekijken van het promotiefilmpje op het net. Terwijl de bib en de Meerminne van de Stadscampus in al hun pracht en praal worden belicht, komt Wilrijk amper in beeld. Buiten de vluchtig doorbladerde brochures en nauwkeurig doorsurfte websites, bezoeken ze studie-informatiedagen, de zogenaamde *SID-ins*, en open lesdagen. De visitatierapporten van de VLIR lezen ze niet wegens "te moeilijk". Van *rankings* liggen ze evenmin wakker. Hun studiekeuze staat nog niet vast, de stad wel: voor de ene wordt het waarschijnlijk Antwerpen, voor de andere Leuven. ■

kort over onderwijs

Dopen aan banden?

De verschillende Antwerpse studentenorganen werken momenteel aan een doopcharter om het inwijdingsritueel aan regels te onderwerpen. Bij veel studentenclubs heerst namelijk onduidelijkheid rond wat toegelaten is. Elke studentenclub moet daarbij zijn tradities kunnen blijven eren, maar een aantal voorwaarden komen er wel, zoals de periode waarbinnen er dopen mogen plaatsvinden. Het reglement komt tot stand in samenspraak met politie en reinigingsdiensten. De stad en de studenten hopen met het charter dopen opnieuw een positief imago te geven.

En de eer gaat naar...

Jan Fabre. De kunstenaar ontvangt op 29 april een eredoctoraat van de UA voor algemene verdiensten. Onze universiteit roemt Fabre als één van onze internationale en *all-round* topkunstenaars, die de klassieke tegenstelling tussen traditie en vernieuwing overbrugt. Drie jaar geleden kreeg Luc Tuymans al een Antwerps eredoctoraat. Naast Fabre worden vier wetenschappers gelauwerd: chemicus Henk Timmerman, filosoof Raimond Gaita, jurist Robert Alexy en genexpert Richard Dawkins, die in 2007 tot de honderd invloedrijkste mensen ter wereld gerekend werd in *Time Life*.

Crisis niet voor ons

Huisvuil ophalen doen ze voorlopig niet, maar de studentenarbeid is in 2008 wel blijven groeien, volgens cijfers van Randstad België. Terwijl de economische situatie in de loop van 2008 sterk is verslechterd, heeft Randstad in december bijna 7 500 studenten (8% meer dan vorig jaar) aan het werk gezet. Nochtans doen studenten vooral het werk van arbeiders, een marktsegment dat erg te lijden heeft onder de crisis. Van een verdringing van arbeiders door 'goedkopere' studenten zou geen sprake zijn.

uit de pers gepluukt

De strijd om het betere examen

Drie op de tien studenten die vorig jaar een klacht hebben ingediend bij de Raad voor Examenbetwistingen kregen gelijk. Als een student het oneens is met de beoordeling van een examen of een stage, kan hij terecht bij de Raad voor Examenbetwistingen. In totaal kreeg de raad 77 verzoekschriften, iets minder dan het jaar voordien. De meeste studenten hebben hun examenresultaat aangeklaagd, of waren het niet eens met de beoordeling van een stage. Sommigen werden ook onterecht geweigerd om zich in te schrijven aan een instelling.

Studenten inzetten tijdens stakingen?

Op zoek naar een studentenjob? Antwerps gemeenteraadslid Ann Coolsaet (Open VLD) lanceerde het idee om studenten in te zetten bij stakingen van het stadspersoneel. Die kunnen dan bijvoorbeeld inspringen bij de huisvuilophaling. De Antwerpse studenten zijn toch

niet gediend met het voorstel. Jeroen Vansina, voorzitter van de studentenraad van de Associatie (ASRA), heeft het gevoel dat studenten zullen ingezet worden om stakingen te breken. Bovendien hebben studenten meer nood aan een vaste baan, als zij hun studies willen bekostigen.

van antwoord

In het artikel 'Yes we can?' in het vorige nummer van *dwars* wordt de situatie van de studentenvertegenwoordiging binnen onze faculteit op een ongepaste en ongenueanceerde wijze neergesabeld. De zinsnede "In PSW daarentegen is de situatie rampzalig. Dat een faculteit waar men politicologie doceert haar studenten niet warm kan maken voor politiek mag men mij eens komen uitleggen" is onjuist en doet geen recht aan de inzet van de vele studentenvertegenwoordigers die de afgelopen jaren deelgenomen hebben aan de faculteitsraad en de diverse onderwijs- en visitatiecommissies.

De verantwoordelijkheid leggen bij onze academici is trouwens kort door de bocht. Net zoals elke faculteit zijn ook wij bezorgd over de beperkte interesse die onder studenten leeft voor het opnemen van verantwoordelijkheid als vertegenwoordiger. Dit laatste is zeker geen monopolie van de faculteit PSW.

Ook wij hebben de voorbije jaren heel wat initiatieven op touw gezet om studenten, studentenvertegenwoordigers en perso-

neelsleden van de faculteit PSW dichterbij elkaar te brengen. Denken we maar aan de bijeenkomsten die op ons initiatief werden georganiseerd (en waaraan ook VUAS-vertegenwoordigers deelnamen) met als doel de zichtbaarheid van de studentenvertegenwoordiging te vergroten, informatieverstrekking over en oproep tot studentenparticipatie tijdens de introductieweek en via de facultaire website, enzovoort. Het zou zowel de auteur van het artikel als de geïnterviewde sieren indien zij vooraleer deze harde woorden te gebruiken eerst hun feiten hadden afgetoetst bij vertegenwoordigers van onze faculteit.

Als faculteit bepleiten wij reeds enkele jaren de mogelijkheid om zelf de verkiezingen (mee) te organiseren. Wij ervaren immers elk jaar dat onze studenten slecht geïnformeerd worden over de te begeven mandaten en de wijze waarop verkiezingen georganiseerd worden. Tijdens de verkiezingsperiode werd en wordt er geen beroep gedaan op de faculteit om informatie te verspreiden of andere ondersteuning te bieden. Op onze vraag om de verkiezingen zelf te mogen organiseren

werd tot nu toe steeds negatief geantwoord met verwijzing naar het statuut, maar dit jaar was voor ons de maat vol. Ondanks herhaalde vragen vanwege diverse leden van onze faculteit over de organisatie en de uitslag van de verkiezingen ontvingen wij geen reactie van de voorzitter van Unifac. Uiteindelijk kregen we een antwoord na een vraag via het departementshoofd Studentgerichte Zaken, Bruno De Loght. Het antwoord was dat het de schuld van onze cynische academici was dat er geen vertegenwoordigers te vinden waren.

Voor eenieder die onze faculteit kent, is dit beeld zo bevreemdend dat wij vanuit de faculteit al onze studenten via e-mail hebben aangeschreven met een oproep om zich alsnog kandidaat te stellen. Op een week tijd hadden wij voor bijna al onze mandaten kandidaten. Als we met slechts één oproep dit resultaat kunnen boeken, dan lijkt het nog wel mee te vallen met de apathie van onze studenten.

Met deze groep hebben we begin december rond de tafel gezeten om te overleggen over

hun rol als vertegenwoordiger en de wijze waarop zij hun medestudenten kunnen bereiken via bijvoorbeeld een specifieke organisatie Studentenvertegenwoordigers PSW op Blackboard.

Een laatste punt betreft de schampere opmerking over de visitatie. De afgelopen drie jaren zijn al onze opleidingen gevisiteerd geweest. Wat in elk van de visitatierapporten terugkomt, is de waardering die onze studenten hebben voor de toegankelijkheid en inzet van assistenten en docenten binnen onze faculteit.

Graag nodigen wij de heer Joachim Gansman en de auteur van het stuk dan ook uit om over deze kwestie van gedachten te wisselen. Elke manier om de betrokkenheid van onze studenten te versterken bij het beleid van onze faculteit en universiteit, kan op onze steun rekenen.

Namens de faculteit,
Koen Pepermans, Faculteitsdirecteur
Philippe Meers, Academisch secretaris
PSW Pieter Spooren, Stafmedewerker
Onderwijs

Reactie van de interviewee

Mijn reactie hierop kan ik vrij kort houden:

Ik toets de feiten wel degelijk af. Voor de faculteitsraad PSW waren er 4 plaatsen, hiervoor heeft slechts 1 persoon zich kandidaat gesteld. Voor de onderwijscommissies waren er 13 plaatsen, hiervoor waren er 2 kandidaten. Voor de opleidingscommissie waren er 6 plaatsen, ook hiervoor slechts 1 kandidaat. Dit zijn de naakte cijfers zoals ik ze doorkreeg van VUAS. Daarmee doe ik zeker geen onrecht aan zij die deze mandaten opnemen of dat vroeger gedaan hebben. Ik zou zelfs zeggen, integendeel: voor hen heb ik des te meer respect. Ik herinner mij vele studentenvertegenwoordigers van PSW uit de vorige jaren als erg capabel, constructief en invloedrijk. Maar dat neemt niet weg dat de feiten vandaag zijn zoals ze zijn. U kunt tellen, ik ook: 4 op 23 mandaten ingevuld, dat is helaas grandioos gebuisd.

Ik blijf van mening dat de verkiezingen voor studentenvertegenwoordiging het best door VUAS georganiseerd worden, om drie redenen. Allereerst om te voorkomen dat het opstellen van kieslijsten en het tellen van de stemmen zou gebeuren door belanghebbenden (wat niet bevorderlijk is voor een neutraal verloop). Bovendien omdat het bestaan en de werking van VUAS door de UA min of meer gewaarborgd is (in tegenstelling tot de studentenraad, die het risico loopt stil te vallen, zoals in '05-'06 gebeurde). Ten slotte omdat VUAS van alle alternatieven als studentenorganisatie nog genoeg betrokken is bij studentenbelangen om deze taak ernstig te nemen en tegelijk onafhankelijk van de studentenvertegenwoordiging te kunnen werken. Als de faculteit PSW dit toch graag veranderd wil zien, vraagt ze best aan de studentenraad om dit te bespreken. Het is zeker mogelijk dat de studentenraad mijn mening niet deelt en de discussie mag gerust gevoerd worden. Wie ze ook organiseert: het staat iedereen uiteraard steeds vrij reclame te maken voor de verkiezingen en studenten te engageren.

Ik ben heel verheugd met deze reactie vanuit de faculteit PSW, waaruit blijkt dat ook zij zich van de ernst van de situatie bewust zijn, en de wil hebben hier actief iets aan te veranderen. Ik kan dat enkel toejuichen en wens de studentenvertegenwoordiging daar een sterke heropleving toe.

Joachim Ganseman

Reactie van de auteur

Mijn reactie hierop kan ik echt kort houden:

Ik schrijf voor een studentenblad, dus de werking van de universiteit, en studentenvertegenwoordiging in het bijzonder, moet een prominente plaats innemen in *dwars*. Dat wil echter nog niet zeggen dat dit onder mijn mederedacteuren het meest geliefkoosde onderwerp is. De auteur van dit stuk had het kortste strootje, het grootste Christus-complex en voldoende tijd om mensen te interviewen over een onderwerp waar de gemiddelde student niet genoeg van afweet om over iets als 'basiskennis' te spreken. In het uiteindelijke artikel hebben we dan ook een onderscheid gemaakt tussen de feiten (in de kader) en dat wat de geïnterviewden zeggen.

Dat u mij afrekent op wat de persoon die ik interview zegt, vind ik dan ook wat kort door de bocht. Als Joachim Ganseman de werking van de studentenvertegenwoordiging in PSW rampzalig noemt, betekent dit dat die perceptie bij minstens één persoon bestaat. Juist of fout, het is zijn mening. Of ik die mening al dan niet deel, blijkt volgens mij op geen enkele plaats uit het artikel, en doet bovendien ook niet ter zake. De faculteit PSW laten reageren behoorde niet tot de opzet van het artikel, maar u mag gerust zijn: als ik, of één van mijn collega's, feiten poneer, controleren we deze en onderzoeken we beide kanten van de zaak.

Dat u reageert, kan ook ik uiteraard alleen maar toejuichen - zeker omdat uw reactie niet eindigde met een stapel met azijn overgoten dwarsen voor de deur van ons lokaal - en van cynisme kan ik u onmogelijk beschuldigen, noch wat uw brief betreft, noch vanuit mijn ervaringen aan de faculteit PSW.

Een openbaar debat over studentenvertegenwoordiging aan de UA lijkt me echter voor geen enkele faculteit een overbodige luxe.

Folker Debusscher

BUITEN VALT DE OCHTENDZON OP HET BINNENHOF, DE VROEGERE BEGRAAFPLAATS. BINNEN WEERKLIN- KEN KOUD VOETSTAPPEN DOOR DE HOGE GANGEN. HET GEBOUW KOMT ZOWEL WEELDERIG ALS KAAL OVER EN DE GEUR IS ONWEERLEGBAAR DIE VAN EEN ABDIJ. ELKE MAAND LOOP IK MEE MET EEN BIJZONDERE OPLEI- DING. VANDAAG WORD IK PRIESTER.

Het appartement van God

Zoals elke weekdag staan de twaalf seminaristen in alle vroegte op. De kamers waarin ze ontwaken zijn misleidend: de

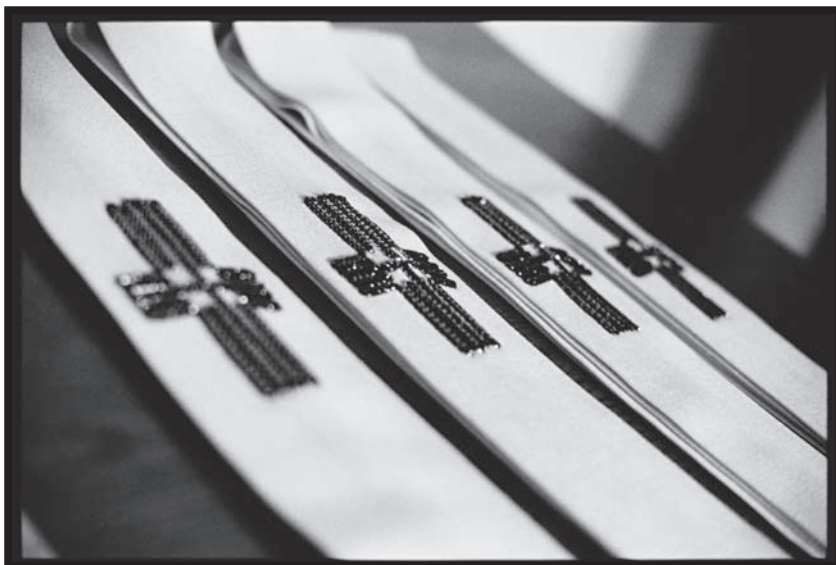
persoonlijke en eigentijdse inrichting doet vergeten dat buiten de abdij wacht. Ook de professoren, allen eerwaarde heren, wonen hier. De dag begint om 6u40 met het ochtendgebed in de kapel, gevolgd door een individuele bezinning. Naast de kapel bevindt zich de sacristie, een beetje de coulissen van de kerk. De hosties worden er bewaard in blikken koekendozen en de fles miswijn uit Valencia staat er halfvol op een kastje. De volgende kamer is een klaslokaal, waar na het ontbijt de les zal beginnen. Ik voeg me bij een klas van drie die het eerste deel van de opleiding volgt: twee jaar filosofie. Nog eens drie jaar theologie en een pastoraal jaar later staan deze tieners naar alle waarschijnlijkheid achter het altaar.

Het staat geschreven

De prof van het vak Inleiding tot de Bijbel II draagt een hoekige bril en heeft een kruisje op de vest van zijn modern kostuum gespeld. Hartstochtelijk vertelt hij over hoe het Boek der boeken door de eeuwen heen net wel of net niet is aangepast, over hoe vertaalcommissies dogmatische debatten voeren over het woordje 'maagd'. Ter illustratie slaat hij zijn bijbel open en vraagt de seminaristen hetzelfde te doen. Blijkbaar zijn alle priesters in spe hun Heilige Schrift vergeten, net echte studenten, ietwat ongeïnteresseerd.

Na het interpreteren komt het preken: "Je draagt de televisiemis op, miljoenen

mensen zijn aan het kijken." Dat is de situatieschets in de les Verbale Vorming. Matthias vindt de dictieoefening maar niets en kijkt een paar keer naar het uur op zijn gsm. Roel daarentegen stelt zich met een merkwaardig enthousiasme op voor de ingebeelde camera. Ook voor seminaristen is Barack Obama een voorbeeld. Vanwege zijn hiphopoutfit verdenk ik Matthias van een voorliefde voor Afro-Amerikaanse prekers die gospelmuziek en indrukwekkende retorica gebruiken in hun vieringen. Hij geeft toe dat hij zijn misdienst wat levendiger zou maken, maar een prioriteit is dat niet. Matthias hecht meer belang aan de centrale functie van de priester binnen een solide geloofsgemeenschap, liefst een kleine parochie op het platteland.

Terwijl de dichtereres het verschil tussen de West-Vlaamse ‘geilige maagd’ en de Standaardnederlandse ‘Heilige Maagd’ uitlegt, beeld ik mij het vooruitzicht van een celibatair leven in. Hoewel ik de liefde Gods nog niet ervaren heb, lijkt het me toch sterk om er de fysieke liefde voor op te geven. Voorzichtig houden de seminaristen verschillende visies na op de seksuele onthouding die de Kerk hen voorschrijft. Binnen de abdij is het onderwerp taboe, zeker voor wie tegen is.

De klas theologie telt acht studenten. Hun docent draagt een blauwe trui waar een zwarte kraag met witte boord uitsteekt. Hij heeft in Italië gestudeerd en werkt momenteel aan een doctoraat. In deze les komt

de moraal aan bod. Het gaat over hoe het Tweede Vaticaans Concilie vijftien jaar geleden de Kerk moest positioneren in een tijd van financiële en economische groei, maar van geestelijke achteruitgang. De sprong naar 2009 is snel gemaakt. Euthanasie komt ter sprake, zonder dat een discussie volgt. Er worden enkele vragen aan de klas voorgelegd. Hoe moeten kinderen worden opgevoed? Hoe omgaan met persoonlijke vrijheid? Waarom zijn mensen bijgelovig? Hoewel hierop meerdere antwoorden kunnen komen, zegt niemand iets. Alsof de vragen retorisch waren.

Heeft U mij geroepen?

De veel te grote refter herinnert eraan dat

de Kerk ooit een aantrekkelijke werkgever was. “Bij ruzie kunnen we elk aan een eigen tafel eten”, relativieren de seminaristen de overcapaciteit. Tijdens het middagmaal krijg ik de indruk dat de twaalf het goed met elkaar kunnen vinden, maar blijkbaar worden de gemeenschappelijke televisiekamer en de bar nauwelijks gebruikt. Samenleven blijkt niet altijd even gemakkelijk te zijn. “We hebben elkaar niet gekozen”, klinkt het. Nee, God heeft hen gekozen.

Aan de overkant van de eettafel zit een man die duidelijk ouder is dan de rest van de groep. In 1985 heeft hij onverwacht zijn echtgenote verloren. Tussen de soep en het hoofdgerecht wordt mij gevraagd of ik gelovig ben. Dat ben ik niet, maar wanneer

mijn overbuur getuigt over zijn roeping na het overlijden van zijn vrouw, zie ik er de zin wel van in. Het kan ook minder dramatisch: één iemand besloot priester te worden na het zien van ‘The Passion of the Christ’ van Mel Gibson, een ander verzette zich nog tegen zijn roeping door eerst een bachelor Geneeskunde te halen.

Een projectiescherm snijdt de zestig meter lange classicistische Kerk van de abdij in twee. Er staat een podium en ter versiering hangen her en der roze rozen. Om 19u zullen de jongeren van het bisdom Brugge hier deelnemen aan Expeditie Paulus, georganiseerd door enkele seminaristen. Ik geloof dat het een aangename avond kan worden. ■

2000 ANTWERP, LOCATIONFLANDERS, TOM VINGERHOETS BELGIUM

Location Flanders is een nieuw initiatief om filmmakers naar ons landsgedeelte te lokken. Daarom worden op de website www.locationflanders.com foto's van de mooiste plekjes in Vlaanderen getoond. Zoek je iets klassieks of eerder iets post-moderns, kerkhoven of gewoon een leuk terrasje: je vindt het er allemaal.

Stel je voor: 'King Kong' op de Boerentoren of 'Saving Private Ryan' aan de Mexicobrug. *dwars* neemt je mee naar wat had kunnen zijn.

He better be worth it.

He better go home and cure a disease, or invent a longer-lasting **light bulb**. (Saving Private Ryan)

'Taxi Driver' aan het Centraal Station

**I DONT KNOW - THEY SAY IT IS
SOME BIG GORILLA. KING KONG**

'Saving Private Ryan' aan de Mexicobrug

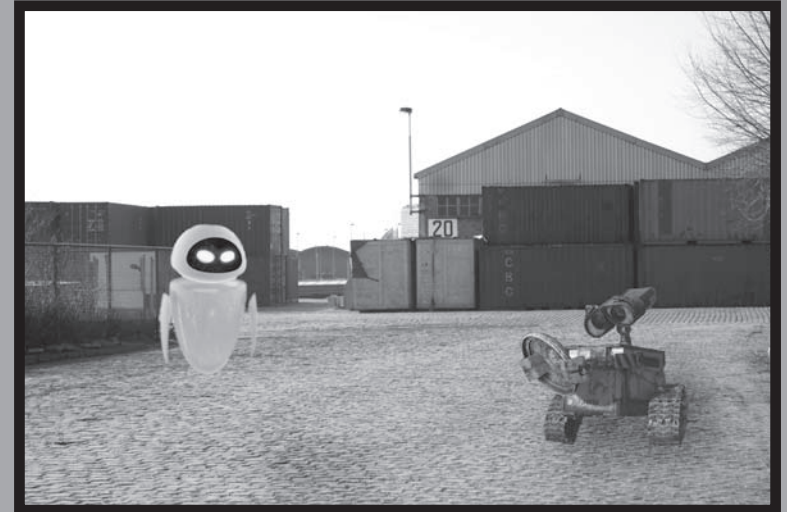
Each night when I return the cab to the garage, I have to clean the cum off the back seat. Some nights, I clean off the blood. (Taxi Driver)

'King Kong' op de Boerentoren

COMPUTER, DEFINE 'DANCING'. (WALL-E)

It is
unsinkable.
God himself
could not sink
this ship.
(Titanic)

'Wall-E' tussen de containers

'Titanic' aan de kaai

TEKST: CHARIS DE CRAENE, MET MEDEWERKING VAN TOM VINGERHOETS, FOTO'S: SONJA MUS

GITARIST TE HUUR VANAF 2011

PINTJES PAKKEN MET MAURO PAWLOWSKI

Mauro Pawlowski is wellicht de bekendste Antwerpenaar uit Limburg. Hij is gitarist bij dEUS, toerde de laatste maanden met zijn goeie vriend Ramsey Nasr doorheen de Lage Landen, houdt zich met honderdeneen nevenprojecten bezig en fleurde de Music Industry Awards (MIA's) enkele weken geleden op door het decor vakkundig te vertimmeren. *dwers* wilde weten hoe hij dat allemaal georganiseerd krijgt en sprak met hem af in café De Kat, waar hij zoals het een rasmuzikant betaamt binnenwandelde met een grijs plastic zakje vol platen en tweedehandsboeken.

MAURO Ik kan geen kwartier wandelen zonder een platen- of een boekenwinkel binnen te stappen. Dat is veel te plezant. Ik heb een boek over Schubert gekocht, want ik heb dat gezongen op tournee met Ramsey en daar wou ik toch iets meer over weten.

Hoe was de tournee met Ramsey?

MAURO Heel fijn. Ik heb hem een paar jaar geleden leren kennen op Saint Amour en dat klikte heel goed. De mensen van Behoud de Begeerte hadden ons gezegd dat we samen eens iets zouden moeten ondernemen en bij deze is dat gebeurd. Ramsey is een goede vriend en ik denk zelfs dat de tournee mij als artiest en als mens heeft veranderd. Ik heb minder schroom gekregen en dat was het laatste wat mij een beetje in de beschaafdheid hield. Dat is dan ook weer van de baan.

Jullie wisselden van rol: jij werd dichter, Ramsey zanger. Zomaar vanzelf?

MAURO De bedoeling was dat ik iedere avond op dat podium zou staan, telkens hetzelfde zou doen en niet zou acteren. Ik denk dat ik daar op een zeer slinkse manier in geslaagd ben. Ik ben gewoon mezelf gebleven.

Geef je je als muzikant dan niet bloot?

MAURO (*lacht*) Ik doe niet anders. Als muzikant geef ik me op een andere manier bloot. Tijdens de tournee met Ramsey stapte ik op het podium en begon ik te spreken zoals ik altijd spreek. Ik moest mij concentreren om niet aan de voorstelling te denken. Maar eind goed, al goed. De mensen kwamen en applaudisseerden.

Een ukulelegenie van 120 jaar

Ook de tournee van dEUS is warm ontvaard. Hoe is die verlopen?

MAURO Op sommige momenten iets te leuk. Nee, het was goed. We hebben tijd en plaats voor alles op tournee. Mensen hebben betaald om naar een optreden te komen kijken, dus op het podium moet je je uiterste best doen. Daarnaast is het fijn om met vrienden rond te reizen en daar je beroep van te maken.

Je zei in een interview dat je niet wist of je lang zou blijven en dat twee platen voor een groep een goed gemiddelde is. Komt

schijnlijk te beseffen dat ik een ukulelegenie ben. Als ik met andere mensen samenwerk, gelden andere regels. dEUS mag van mij nog tien platen maken.

Wat vind je van de negatieve kritiek op de nieuwe dEUS? Het recente werk wordt al te vaak vergeleken met het oudere werk.

MAURO Dat klopt. De oude dEUS was een heel andere groep. Het zou raar zijn om ons voor te doen als naïeve twintigers. De gemiddelde leeftijd is nu midden dertig. Op een gegeven moment maak je dan *classic rock*. Ik ben weliswaar al sinds mijn tienerjaren een *classic rocker*. Ik heb nooit echt van *indierock* of Nirvana gehouden. Ik hield dat wel een beetje stil en ik stak ook wel wat *indierock* in mijn muziek, zodat de mensen mij *gene rare* vonden. Je komt anders niet aan de bak.

Je past jezelf soms aan om geld te verdienen?

MAURO Ja, soms wel. Ondertussen heb ik de

proces mist?

MAURO Als ik het zelf voor het zeggen heb, wil ik dat liever niet aan de grote klok hangen. Ik wil mezelf niet opdringen aan het publiek. Ik ben als gewoon bandlid begonnen en omdat ik geen zanger vond, ben ik zelf maar beginnen zingen. Je kunt mij in de eerste plaats dus gewoon opbellen als je een gitarist nodig hebt. Daarvan ben ik vertrokken. De kern is niet de capriolen die ik zelf uithaal of de muziek waar ik zelf op de voorgrond treed. Ik ben in de eerste plaats honderd procent muzikant, die tegen betaling zijn talent komt spuien.

Dus als ik ooit een bandje begin...

MAURO Ja, als ik tijd heb, doe ik dat. Je moet me wel boeken. Zonder zeveren, ik zit al volgeboekt tot begin 2011.

Boys will be boys

Proficiat met jullie MIA's, trouwens. Jullie

hebben de boel daar serieus opgevrolijkt.

MAURO (*lacht*) Belgen houden wel van non-events. Er is eigenlijk niets gebeurd. Ik ben buiten gevlogen, maar daar zeggen ze niets over. Als Tom zich misdraagt wordt dat in de kranten uitgesmeerd, maar als ik buiten gesmeten word of het decor feng shui-gewijs wat herschik, blijft het stil. Dat is toch wat een rockband doet? Een beetje lol maken, dansen, drinken, het lief van een ander lastig vallen. Ik snap het niet.

We zijn een beetje baldadige jongens, maar *boys will be boys*. Ik ben daar buiten gegooid omdat ik dacht als VIP ook gratis te mogen drinken. De mevrouw achter de bar werd helemaal hysterisch en dacht dat ik een dief was. Omdat ik het decor ook al had aangepast en op de afterparty misschien wat te veel gelald had, werd ik omringd door *security* die mij vriendelijk naar buiten hebben geëscorteerd. Ik heb nog kunnen wuiven en sms'en dat ik niet meer binnen mocht.

Ik wil geen schade berokkenen aan andere mensen. Het gebeurt al eens dat ik in een homo-erotische worstelpartij met de vijand verzeild geraak, maar ik maak het altijd goed. Het is een soort *gentlemen's agreement*. Die mensen hebben nog niets meegemaakt. Een hardwerkende mens mag zich ook wel eens amuseren en daar bestaan dingen voor als drank, goed gezelschap en goeie muziek. Ik zie dat als een gezonde levenslust. We zijn dan maar naar Antwerpen terug gekeerd.

Doe je dat dan gewoon omdat je een beetje pret wil maken of omdat de MIA's je niet interesseren?

MAURO Nee, natuurlijk niet. We zijn daar met alle respect naartoe gegaan. Maar we kregen gratis champagne en riepen als enige tafel constant naar de hostesses, want wij trakteerden iedereen, ook de burgers die achter ons

“ **Ik heb minder schroom gekregen. Dat was het laatste wat mij een beetje in de beschaafdheid hield** ”

het dEUS-tijdperk voor jou tot een einde?

MAURO Led Zeppelin heeft er toch op zijn minst vier goeie gemaakt. Die mening geldt eigenlijk alleen voor mezelf. Voor bepaalde concepten en bepaalde momenten in mijn artistieke saga zijn twee platen meer dan genoeg omdat het anders uitgemolken wordt. Ik wil mezelf voorlopig langs alle mogelijke hoeken en kanten belichten tot ik 120 jaar ben, om dan waar-

luxie om te kiezen wanneer ik mij aanpas. Ik kan nu ook veel onaangepaste zaken ondernemen en daar veel tijd in steken zonder dat zoiets invloed heeft op mijn burgerschap. Maar vroeger hield ik mij wat meer gedeisd, want ik was zo onrijp als een plooibare hazelnoot.

Tom Barman schreef de meeste nummers voor 'Vantage Point' zelf. Vind je het niet spijtig dat je zo een deel van het creatieve

zaten. Daar is toch niets mis mee? Wij zijn gewoon rockmuzikanten. Rockmuzikanten horen zich ook zo te gedragen.

En in België is er natuurlijk niemand anders die zich zo gedraagt.

MAURO Ja, onze goeie vriend Tim Vanhamel kon niet komen dus ze hebben nog geluk gehad op de MIA's. Onze ritmesectie was ook al op vakantie, maar ik heb me toch goed geamuseerd. Ik heb er wat nieuwe vrienden gemaakt, zoals Hugo van Nicole en Hugo. Ik heb hem verteld dat ik ook ooit op een cruiseschip heb gespeeld. Hij probeerde zo min mogelijk te bewegen en zoveel mogelijk ja te knikken. Aan Regi heb ik gevraagd waar precies in Heusden-Zolder hij heeft gewoond. Dat was leuk, zo'n beetje *locals* onder elkaar.

Een heer op leeftijd

Je bent ondertussen wel een bekende Antwerpenaar.

MAURO Limburg is Mars met moestuintjes. Ik vind Antwerpen fantastisch, want al mijn vrienden wonen hier. Ik vind *den Antwerpenaar* ook altijd zeer te pruimen, omdat hij overmoedig genoeg is om zich een stadsmens te voelen en toch modder op de broekspijpen heeft. Oorspronkelijk was het plan om naar Brussel te verhuizen, maar door mijn muzikale collega's ben ik hier terecht gekomen en raakte ik bevriend met de *scene*.

Nooit heimwee?

MAURO Nee, niet meer. Ik ga wel bijna iedere zondag bij mijn familie eten. Dat is een heilige dag en dan laat ik mij behandelen als een prins. Ik zweet er mijn kater uit, mijn moeder poetst mijn schoenen en propt me vol. Ik kijk dan een beetje naar TV Limburg en keer dan met restjes tomatensaus terug naar Antwerpen.

Zijn er plaatsen in Antwerpen waar je graag bent?

MAURO Ik zit vaak op het Zuid omdat ik daar woon. (*ironisch*) Ik ga naar de Hopper en Chat Le Roi omdat ik een bekende artiest ben. Ik zoek mijn soort uit de showbizz en hogere kunsten daar op. Ik word ook een heer op leeftijd. Dan moet je korte broek en sneakers afzweren zodat je je perversiteit kunt laten botvieren. Het voordeel aan oud worden is dat perversiteit echt een waarde krijgt. Vóór een bepaalde leeftijd is dat meer een lifestyle, na een tijd wordt dat een religie.

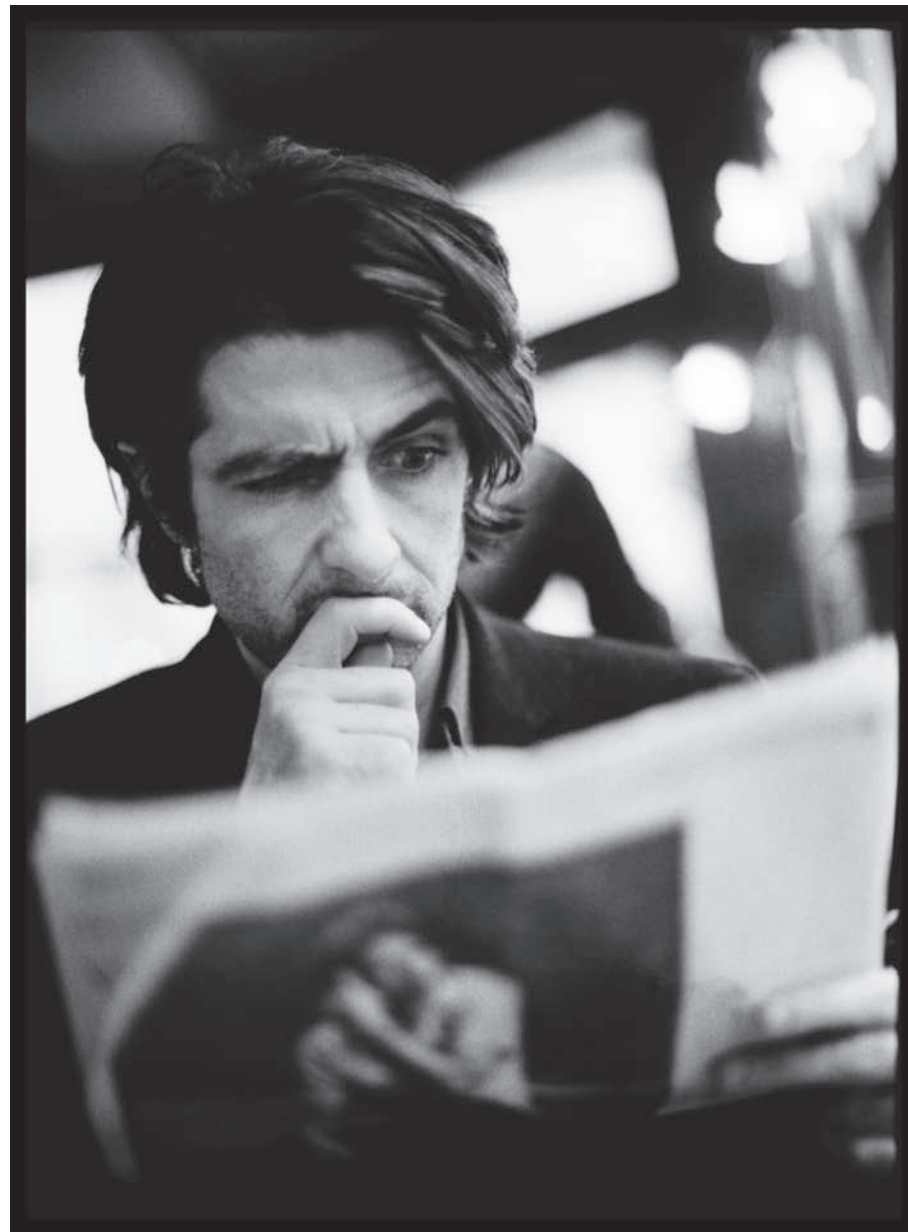
Hoe krijg je als muzikant, schrijver en kunstenaar met talloze nevenprojecten alles georganiseerd? Je moet toch een gestructureerd leven leiden?

MAURO Dat valt wel mee. Ik werk wel hard en ik heb ook discipline. Zal ik je mijn dag eens vertellen?

Graag!

MAURO Ik ben opgestaan. Ik heb een boek van Dorothy Parker gelezen dat ik onlangs heb gekregen met een koffietje erbij. Ik ben naar buiten gegaan om een vriend te bezoeken. Nog een koffietje en wat gelachen over de MIA's. Dan ben ik langs een paar tweedehands boekenwinkels geweest, bankuittreksels gaan halen, platen gaan beluisteren, naar De Kat gekomen voor een *interviewke* en straks heb ik vrienden op bezoek. Ik moet wel nog boodschappen gaan halen, want mijn lief gaat koken.

Ik snap niet waar andere muzikanten hun tijdsgebrek vandaan halen. Je werkt en je neemt pauzes. Tijd genoeg. Ik ga wel nooit op vakantie. Je moet gewoon doen wat je moet doen. Vanaf april ga ik op tournee met Wim Vandekeybus. Er komt ook een nieuwe dEUS-plaat en ondertussen breng ik nog een dozijn LP's, cassettejjes en plexi-dvd's uit. Nu nog een pintje? Ik mag wel niet vergeten inkopen te doen. ■

Mauro: "Het gebeurt al eens dat ik in een homo-erotische worstelpartij met de vijand verzeild geraak"

Proletarische jeugd van Europa,

Jimi Hendrix verenigt ons!

TEKST: KASPAR BEELEN

DE DOOD VAN DE VIJFTIENJARIGE ALEXANDROS GRIGOROPOULOS, EEN SLACHTOFFER VAN POLITIEBRUTALITEIT, ZORGDE TIJDENS DE DECEMBERMAAND VOOR VERHITTE CONFRONTATIES IN VELE GRIEKSE STEDEN TUSSEN STUDENTEN, ANARCHISTEN EN DE ORDETROEPEN. UNIVERSITEITEN ALS CENTRA VAN MAATSCHAPPELIJKE PROTEST, STUDENTEN IN OPENLIJK CONFLICT MET HORDES AGENTEN: HET LEEK EVEN OF MEI '68 ZICH, VEERTIG JAAR NA DATO, HERHAALDE... OF NIET?

De knuppel en het universitaire hoenderhok

De reden waarom studenten eind jaren zestig plots de Europese straten onveilig maakten, had veel te maken met de soms erbarmelijke toestanden op en rond de universiteiten zelf. Het Europa van de jaren zestig was jong. De naoorlogse jaren kenden een enorme bevolkingsgroei. In combinatie met de toegenomen toegankelijkheid van het middelbaar onderwijs zorgde dit ervoor dat in de jaren zestig massa's jongeren ongeduldig stonden te trappelen om verder te studeren aan één of andere universiteit. Dit was zonder voorgaande. Universiteiten waren tot in de jaren vijftig voornamelijk voorbehou-

den aan de gelukkige geprivilegieerden.

Universiteiten op het Europese continent hadden de grootste moeite met het opvangen van de tsunami aan studenten die de campussen overspoelden. Een van nature gesloten en elitaire instelling moest in ijtempo massa's studenten slikken, met als gevolg dat de kwaliteit van het academisch onderwijs kelderde.

Zowel de universitaire infrastructuur als de mentaliteit van de academici hinkten achterop. Alles, van slaapzalen tot bibliotheken, kraakte door de drukte uit haar voegen. Professoren waren hooghartig en ongenaakbaar. Als soeverein beslisten zij over het lot van hun studenten. Het waren vooral de kleine incidenten

die uit deze misstanden voortkwamen, die de 'revolutionaire vonk' deden ontvlammen.

Proletarische studenten?

In Italië en Frankrijk gingen de protesten gepaard met grote stakingen. In de politiek, op de werkvloer en in de aula traden gelijkaardige spanningen op de voorgrond. De politiek in landen als Duitsland, Frankrijk en Italië werd gedomineerd door continuïteit, stabiele coalities en machtige partijen die kleinere oppositiepartijen steeds meer naar de marge drukten, zelfs tot buiten het parlement. Doordat oppositie in het parlement onmogelijk was, zagen vele radicale buitenparlementaire groeperingen het licht, waarin studenten het voortouw namen.

De werkvloer vertoonde ook een gebrek aan oppositie. Autoritaire managers duldden geen tegenspraak van individuele arbeiders. Ontevreden arbeiders eisten niet zozeer hogere lonen, als wel een verbetering in de relatie tussen werkgever en werknemer of minder slopend bandwerk. De beproefde tactieken van de traditionele linkse partijen sloten slecht aan bij deze malaise, de onvrede van studenten des te beter. Zowel op het niveau van het werk als het academisch onderwijs heerste een traditionele autoritaire stijl en discipline die compleet achterhaald was door de sociale veranderingen van de jaren zestig. In dat opzicht was het stu-

dentenprotest wel degelijk een uiting van een reëel maatschappelijk probleem en een breed ongenoegen in de Europese samenleving, een ongenoegen dat niet zomaar uit de verveling van een verwen- de naoorlogse generatie voortkwam – zoals conservatieve cynici wel eens beweren.

Fils à papa

Toch konden de breedvoerige retoriek en verheven idealen de enggeestige mentaliteit van de *soixante-huitards* niet verhullen en school er een grote ironie in de straatgevechten tussen politie en studenten. Die laatste meenden, door hun halfslachtig en onorthodox marxisme, dat zij een leidende rol speelden in de strijd tegen de onderdrukking van proletariaat. Daarbij kwam het niet in hen op dat het doelwit van hun keien en molotovcocktails, de agenten, voornamelijk arme boerenzonen waren.

De studenten zelf kwamen voor het merendeel uit de middenklasse. In hun rebellie reageerden ze zich af tegen hun eigen sociale achtergrond, en dan voornamelijk hun ouders. De kloof tussen de twee generaties gaapte

Van klein naar groot:

De Franse politie bestond vooral uit plattelandsjongens. Deze sloegen soms iets te gretig op de oogappeltjes van de Parijse bourgeoisie • Franse studentenleider Daniel Cohn-Bendit lacht de politie toe • Fritz Teufel, een van de oprichters van de Berlijnse Kommune I • Het Berlijnse Kommune I lid Rainder Langhans • De Duitse student Benno Ohnesorg stierf op 2 juni 1967 nadat hij tijdens een betoging tegen de Shah van Iran door de politie in de rug werd geschoten • De Duitse studentenleider Rudi Dutschke probeert iets tegen de politie te zeggen.

groter dan normaal. Jongeren plukten de vruchten van het naoorlogse 'economische wonder'. In tegenstelling tot hun ouders, getraumatiseerd door de depressie van de jaren dertig en de oorlogsravage, genoot deze jongere generatie een grotere materiële welstand en politieke stabiliteit. Omdat ze wat in feite een recente verworvenheid was als vanzelfsprekend ervoeren, bekeken ze de wereld door heel andere ogen.

Seks...

Het materialisme, de gezapigheid en de benepen moraal van de oudere generatie moesten het ontgelden. Een middel hiertoe was seks. Het seksleven van deze jongeren verschilde echter niet zoveel van dat van hun voorgangers, en vergeleken met de uitbundige jaren twintig was het zelfs ietwat tam. Toch vormde seks een belangrijk onderdeel van hun publiek imago en levensstijl. Tegenover de grijze generatie hield men maar al te graag de schijn van losbandigheid hoog. Binnen sommige splintergroepen begon seks zelfs het oorspronkelijke politieke engagement te overschaduwen: "ik bekommer me niet om Vietnam, ik bekommer me om mijn orgasme", beweerde

Kommune I lid Dieter Kunzelmann.

...en geweld

Seks moest echter plaatsmaken voor politiek geweld naarmate de jaren zestig vorderden. De meiopstanden in Parijs doofden relatief snel uit zonder dat er doden vielen. De protesten waren meer symbolisch dan gewelddadig. De rebellen waren geen partij voor de gaullistische staat. Italiaanse en Duitse studenten accepteerden in grotere mate geweld als legitiem middel van verzet. Radicalen vereenzelvigden zich met guerrillastrijders als Che Guevara. Posters met zijn klassiek geworden afbeelding op verkochten letterlijk met de tonnen.

Vanwaar deze fascinatie voor geweld en curieuze guerrillastrijders? In de ogen van radicalen was de liberale democratische staat de voornaamste bron van geweld en – paradoxaal genoeg – hun geweld het enig mogelijke verweer: “Maak kapot wat jou kapot maakt.” De liberale staat werd gekenmerkt als agressief imperialistisch en repressief kapitalistisch.

In 1968 piekten de Amerikaanse defensie-uitgaven, voornamelijk om de Vietnamese bevolking plat te bombarderen. Om werkelijk iets te veranderen, zo geloofden enkele radicalen, moest de strijd zich verplaatsen naar “het hart van het imperialistische beest”, zoals Che Guevara het verwoordde. Het kapitalisme en de consumptiemaatschappij, andere

varianten van de Amerikaanse overheersing, waren evenzeer een vorm van onderdrukking. Het consumentisme leidde af van de werkelijke noden en dwong de mens tot het najagen van illusoire behoeften.

Bomaanslagen en brandstichtingen in warenhuizen moesten de Vietnamese gruwelen naar Europa brengen, om de gezapige burger wakker te schudden. Antiamerikanisme ging zodoende hand in hand met het vereren en kopiëren van uitheemse anti-imperialistische guerrilla's. Geweld tegen ‘het systeem’ betekende bevrijding.

Griekenland, bis

Terug naar de rellen in Griekenland. De oorzaak van het protest toont enigszins aan hoe selectief de verontwaardiging van studenten kan zijn. De dood van een vijftienjarige Griek uit de betere middenklasse door een politiekogel doet de vlam in de pan slaan. Eerdere slachtoffers van dit politiegeweld, voornamelijk migranten en Romazigeuners, verdienden die verontwaardiging niet. Anderzijds kan men het protest niet zomaar terzijde schuiven als was het obsceen gekraai van werkschuw tuig. Griekenland is niet de meest volmaakte democratie. Eén op vijf leeft in armoede. De jeugdwerkloosheid, die zo'n vijftienvijftig procent bedraagt, is de hoogste in Europa. Het is zeer de vraag of de toekomst beter zal zijn. ■

Cultuur

Strook

Het gebruik van papier in de mode is van alle tijden en streken. MuHKA toont een unieke verzameling papieren jurken uit de collectie van Atopos Cultural Organisation. In de jaren 60 werd papieren kleding met opvallende en veelkleurige bedrukkingen gebruikt voor uiteenlopende doeleinden: van pop art via politieke verkiezingslogos tot reclamestunts voor het grote publiek. Deze trend werd een ware hype in de Verenigde Staten en Europa. Na de jaren 60 verdween de ‘paper fashion’ echter langzaam uit het Westerse straatbeeld. Atopos Cultural Organisation verzamelde bijna 400 papieren jurken uit deze periode, waarvan de tentoonstelling PAPER FASHION een belangrijke selectie toont en eveneens dieper ingaat op het verhaal van papier in de mode. Naast de historische objecten worden er ook hedendaagse creaties vertoond van ontwerpers als Walter Van Beirendonck, Hussein Chalayan, John Galliano en anderen die nog steeds met papiergelijkend materiaal werken. Van 6 maart t.e.m. 16 augustus in MoMu.

PAPER FASHION

Flight of the Conchords

Nieuw-Zeeland, het West-Vlaanderen van Oceanië. Met Flight of the Conchords heeft het echter een concept waar zelfs Bokrijk nog een puntje aan kan zuigen. Het muzikale-komische duo Jemaine Clement en Bret McKenzie brengt liedjes die niet alleen grappig en goed zijn, maar ook een satire vormen op zowat elk genre van de populaire muziek. In 2007 creëerden de twee de televisieserie ‘Flight of the Conchords’ voor HBO. Hierin wordt het (fictieve) verhaal verteld van Bret en Jemaine die proberen door te breken in New York, te pas en te onpas doorspekt met hun muziek, inclusief videoclip pastiches. Als u niet goed weet wat hiervan te maken, YouTube biedt genoeg materiaal om alle nieuwsgierigheid te verzadigen (aanraders: ‘Albi (the Racist Dragon)’, ‘Hip-hopopotamus vs. Rhymenoceros’), hoewel ik niet hetzelfde durf zeggen over de honger die zal volgen.

door Sarah Schrauwen & Folkert Debuscher

Voor een extra (*high brow*) recensie ga naar www.dwars.ua.ac.be

Trix breidt uit

U bent voor kernenergie want u laat zich inpakken door een dure campagne?

U knipperde ook even met uw ogen die ochtend, toen er naast het rode licht waarvoor u stond te wachten een affiche prijkte met “U bent tegen kernenergie want u denkt aan het verleden”? En toen u even later een andere affiche passeerde, met “U bent voor kernenergie want u denkt aan de toekomst”? Of u zat op dat moment nog rustig uw krant te lezen en u verslikte zich even in uw koffie bij de paginagrote papieren versies van deze affiches? Sarah Van Hoof

Dan behoort u wellicht tot de meer wakkere geesten onder ons die, zelfs op dat ochtendlijke uur, onraad roken. En jawel! Wakkere geesten met een internetverbinding ontdekten dat de initiatiefnemer van de campagne het Nucleair Forum is, een koepel van “ondernemingen en instellingen” die voor zichzelf een “informatietaak” weggelegd ziet inzake “kernenergie en haar vreedzame toepassingen”. Vertaald heet dat *de nucleaire lobby*, of nog: *Electrabel/Suez and friends*.

Een campagne die een beetje stinkt, dus. Het is immers weinig waarschijnlijk dat de twee miljoen euro die de nucleaire sector tegen deze campagne aangooide, bedoeld is om de kernuitstap te promoten. En inderdaad, al lijken de affiches en de bijbehorende radiospots, reclamefilmpjes en krantenadvertenties evenwichtige informatie te bieden, toch strikken ze de iets minder wakkere burger met subtiele retorische kneepjes in het voordeel van kernenergie.

Want denken aan de toekomst klinkt toevallig net dat ietsje aantrekkelijker en moderner dan blijven denken aan het verleden. En in de krantenadvertentie krijgen we te lezen dat kernenergie zo maar eventjes

vrijwel CO₂-neutraal is (is dat zo?), zicht biedt op een “duurzame toekomst” (dat radioactief afval dat we nog een miljoen jaar ergens moeten kwijttraken even niet meegerekend), en allerlei mooie toepassingen heeft, zoals “hybride auto’s” of “projecten om zee-water drinkbaar te maken”. O ja, tegenargumenten? Daar houdt men het op wat vage “grote risico’s” en “zwakke punten die in het verleden al wel voldoende zijn aangetoond”, fijntjes gepresenteerd als iets wat “sommige mensen vinden”. Niet noodzakelijk *feiten* dus, maar gewoon een *mening* van, pakweg, een stelletje geitenwollensokken.

Jammer alleen dat die sokken *niet* dat paar miljoen euro ter beschikking hebben om een even grootschalig tegenoffensief te lanceren. “Wie heeft er gelijk? Wie heeft er ongelijk? Al eens goed over nagedacht?” vraagt de campagne ons. Interessante vragen, inderdaad het nadenken waard. Maar laten we er daar toch nog enkele aan toevoegen: wie is er intellectueel eerlijk? Wie niet? En wie heeft er genoeg geld om dat niet te hoeven zijn?

Al eens goed over nagedacht? ■

PETROL

za 28/02

CIRCLESQUARE BLOC PARTY dj-set SOLDOUT

vr 06/03

GROOVERIDER SHACKLETON KASTOR & DICE

za 07/03

**70's Funk, Soul & Disco Party
DON JOHNSON Dr DISCO THE LOVE BROTHERS**

vr 13/03

**Ninja Tune's Solid Steel
dj FOOD, DK & CHEEBA
RAFFERTIE**

za 14/03

**Turbo presents Omnidance feat.
THE PROXY THOMAS VON PARTY ZOMBIE NATION
MON-O-PHONE DE STAAT FREDO & THANG**

vr 20/03

TROY PIERCE HEARTTHROB WILL O'BRIEN

za 21/03

**SLAGMALS KLUBBEN
STARSKI & TONIC FANKLUB DJ'S**

za 28/03

SOIREE GAINSBURG

WWW.PETROLCLUB.BE

SEKS kent geen crisis

WE Zouden dezer dagen met de ergste economische crisis in jaren te kampen hebben. Banken gaan failliet, fabrieken sluiten de deuren en de ontslagen zijn niet meer te tellen. Elke sector moet vechten om te overleven, maar over één bepaalde tak van onze economie is het echter opvallend stil: de seksindustrie. Dwars onderzocht hoe het oudste beroep ter wereld zich recht houdt in deze donkere dagen.

Mijn onderzoek begint ietwat onzeker met escorts op te bellen. De eerste die ik aan de lijn krijg, begroet me met een diepe hese stem: "Hallo, met Stella." Haar toon verandert snel als ze hoort dat ik alleen maar wil praten.

Wat ik van haar hoor, hoor ik bij de andere escorts ook: de klanten blijven komen, maar min-

der vaak. Eén van de escortuitbaters meent zelfs dat er in tijden van crisis meer behoefte is aan warmte en liefde. Hij reageert furieus als ik vraag of er nu prijsverlagingen worden doorgevoerd. Daar is geen sprake van, "de kosten blijven dezelfde, crisis of geen crisis, en als er trienen zijn die voor minder met hun benen willen open liggen, dan moeten ze goed beseffen dat ze de business kapotmaken."

Ik informeer of er nu meer dames zijn die warmte en liefde willen geven. De meeste escorts merken inderdaad dat er meer concurrentie is gekomen. Sexy Patty, bijvoorbeeld, was tot voor kort huismoeder. Toen haar man zijn werk verloor, zette ze op aanraden van een vriendin de stap.

Bij de escorts zijn de gevolgen van de crisis

nog niet dramatisch, maar hoe zit het bij de meisjes van plezier die hun dagen achter het raam slijten? Als onderzoeksdomein beperk ik mij tot het Schipperskwartier. Geen makkelijke keuze. Als ik tegen de raampjes tik, wil de helft niet opendoen. Ze doen niet aan *lesbian action*. Ik probeer door het dubbele glas te roepen dat ik alleen maar wil praten. Toch blijven de meeste ramen toe. Als ik er al eentje open krijg, stuit ik op een groot taalprobleem. De meesten spreken geen Nederlands noch Engels. In mijn beste Spaans probeer ik te achterhalen of er *menos trabajos* is, maar ze verstaan het niet of weigeren te praten over hun beroep.

Tatiana, de vriendelijkste transseksueel die ik ooit ontmoet heb, wil me wel helpen. Volgens haar is er niets veranderd. "*Sex is sex, baby, crisis or no crisis, a man needs his sex.*" De

andere meisjes die ook hun raam willen opendoen, hebben evenmin iets gemerkt van de crisis.

Het is vrij logisch dat er hier minder problemen zijn, want een beurt in het Schipperskwartier kost 50 euro, terwijl je bij de escorts minstens 150 euro op tafel legt (basisbeurt zonder *specialekes*). Het cliënteel van de escorts bestaat bovendien over het algemeen uit kaderleden, managers, ministers en andere hoog geplaatste leden van de maatschappij, terwijl de raambloempjes zich meer tot de werkmens richten.

Over het algemeen kan men dus stellen dat de zaken minder goed gaan, maar zonder al te ernstige gevolgen. Misschien is seks dan toch een basisbehoefte en geen luxe. ■

TEKST: LIES VAN GRIEKEN, FOTO'S: JONATHAN DEBEER

{ ONVERHOOPT OVERHOOP }

TEKST: STIJN COOLS, ILLUSTRATIE: SEBASTIEN GREFFE

DE VLAAMSE STUDENTENVERTEGENWOORDIGING MOET VERANDEREN

DE VLAAMSE STUDENTENVERTEGENWOORDIGING IS HER-SCHAPEN TOT EEN BESCHIEDEN SLAGVELD. DE VLAAMSE VERENIGING VAN STUDENTEN (VVS) HOORT ALLE STUDENTENRADEN VAN HOGESCHOLEN EN UNIVERSITEITEN TE VERTEGENWOORDIGEN. DAT IS ECHTER BUITEN DE STUDENTENRADEN VAN DE ASSOCIATIE LEUVEN (STAL) GEREKEND. DIE ZIJN GEZAMENLIJK OPGESTAPT. DAAROP HEEFT DE RAAD VAN BESTUUR VAN VVS BESLIST ONTSLAG TE NEMEN.

VVS is de koepel van de Vlaamse studentenraden. Vertegenwoordigers van de diverse studentenraden, waaronder ook van de UA, zitten samen in een Algemene Vergadering. Die verzorgt de werking van de organisatie en neemt gezamenlijke standpunten in. Vijf stafmedewerkers, vast in dienst, moeten

de ingenomen standpunten helpen realiseren. De Raad van Bestuur, bestaande uit verkozen studenten, houdt zich bezig met de dagelijkse leiding van de organisatie.

Die verdeling van bevoegdheden staat niet garant voor een vlekkeloze werking. Drie jaar geleden verweet de Leuvense studentenraad (LOKO) de Raad van Bestuur en de stafmedewerkers dat ze te veel macht hadden tegenover de Algemene Vergadering. Ook slaagde VVS er niet in te wegen op de belangrijke dossiers, luidde de kritiek. LOKO besloot VVS te verlaten.

De Raad van Bestuur die dit jaar de dienst uitmaakte, zou zich vast voorgenomen hebben iets aan die structurele problemen te doen. Groep T heeft daar echter een stokje voor gestoken.

GROEP T (ERUGTREKKING)

De Leuvense hogeschool Groep T kwam eind december vorig jaar lijnrecht tegenover de Raad van Bestuur van VVS te staan over een al dan niet als agendapunt op te nemen her-

ziening van het jobstudentenstatuut. Groep T besloot uit VVS te stappen. De Katholieke Hogeschool Leuven (KHL) volgde Groep T.

Zowel Groep T als de KHL maakt deel uit van StAL, de studentenraden van de associatie Leuven. StAL-voorzitter Thijs Smeyers stelde vast dat er met de uitstap van de twee hogescholen nog slechts één StAL-lid aangeslo-

“Of ze kenden VVS niet, of ze wilden VVS niet kennen”

ten was bij VVS: de Katholieke Hogeschool Kempen. De andere studentenraden van StAL (waaronder LOKO, Lessius, Ehsal) hadden zich (nog) geen lid gemaakt.

“Na de uitstap van Groep T en KHL hebben we al onze studentenraden geraadpleegd over VVS. Wat bleek: of ze kenden VVS niet,

of ze wilden VVS niet kennen. Daarop is er besloten collectief uit VVS te stappen. Hoewel het eerder collectief niet instappen was, met slechts drie aangesloten studentenraden”, vertelt Smeyers.

Zonder lid te zijn van VVS namen een aantal studentenraden dus toch ontslag. Anneleen van Campenhout van de Lessius Hogeschool verklaart: “We hebben ons dit jaar niet meer bij VVS aangesloten. Er leefde al langer een gevoel van onvrede. Door een ontslagbrief te sturen, hoopten we een duidelijk signaal te geven.”

Met het opstappen van StAL worden slechts 11 van de 28 Vlaamse studentenraden nog vertegenwoordigd. Eerder al stelde N-VA'er Piet De Bruyn een parlementaire vraag of VVS nog wel representativiteit mag claimen als overkoepelend vertegenwoordiger van alle Vlaamse studenten, als niet alle studentenraden aangesloten zijn.

Onderwijsminister Vandenbroucke reageerde daarop categoriek door te verwijzen naar het

decreet van 30 maart 1999. “Het decreet zegt dat een koepel als VVS de studentenraden van minstens tien instellingen, verspreid over ten minste twee associaties, moet verenigen. VVS voldoet aan die voorwaarde.” De Raad van Bestuur nam echter zijn verantwoordelijkheid en diende zijn ontslag in.

ONVOLDOENDE

De uitstap van StAL kwam er niet zomaar, volgens Smeyers. “Het belangrijkste breekpunt voor ons was de achterbanwerking. Een aantal van onze studentenraden was niet eens op de hoogte van het bestaan van iets als VVS. Achterbanwerking was nochtans een aandachtspunt voor de Raad van Bestuur. Daar is niet veel van in huis gekomen.”

Smeyers vervolgt: “Ook in de representativiteit van de VVS konden we ons niet meer vinden. Niet alle studentenraden waren op de Algemene Vergadering vertegenwoordigd. Toch vertegenwoordigt VVS alle Vlaamse studentenraden bij de overheid. Er werd onvoldoende gedaan om alle studentenraden te betrekken.”

Verder hekelte Smeyers ook nog het gebrek aan prioriteiten van de Raad van Bestuur en de te complexe standpunten die vaak worden ingenomen. Uit het persbericht: “De standpunten van VVS beslaan vaak meer dan 20 pagina’s, zonder een degelijke synthese of een toegevoegd besluit.”

Een ander punt van kritiek betreft de stafmede-

werkers. Smeyers: “Bepaalde stafmedewerkers hebben te veel invloed. Dat is ook logisch: ze weten meer doordat ze al jarenlang ervaring hebben. Studenten hebben die ervaring niet. Dat zorgt voor een scheefgetrokken verhouding.”

De kritiek van StAL is niet volledig nieuw, zullen ze bij LOKO bevestigen. Dat de uitstap van de Leuvense Hogescholen er nu pas komt, heeft alles te maken met ResPACT, een nieuwe campagne van VVS die een kosteloos hoger onderwijs bepleit.

StAL is akkoord met een aantal principes van ResPACT, bevestigt Smeyers. “Ik heb vooral problemen met de extreemlinkse organisaties die zich achter ResPACT geschaard hebben. Dat zorgde voor een volledig foute perceptie. De Raad van Bestuur zei dan maar dat de stu-

betrekkelijk kleine rol binnen VVS. Wij hebben bijvoorbeeld maar twee stemmen terwijl de UGent er vijf heeft.” Braem gaat ermee akkoord dat niet alles bij VVS op rolletjes verloopt.

“VVS heeft ook goede dingen gedaan. Ik denk bijvoorbeeld aan de handboeken voor studen-

dentenraden die perceptie moesten bijstellen. Dat is echter de taak van de koepelorganisatie die met het initiatief komt.”

EN U(A)?

De UA wordt in WS momenteel nog vertegenwoordigd door Bart Braem. “De UA speelt een

tenraden. Problemen zijn er echter ook. De vraag is naar de Raad van Bestuur gegaan om iets aan de problemen te doen. Er werden niet direct resultaten geboekt. StAL heeft dan een signaal gegeven dat ze het echt wel menen.”

Braem is medeondertekenaar van een open ►

brief aan VVS, een initiatief gesteund door onder meer vertegenwoordigers van de Gentse studentenraden. Daarin staat: "VVS blijft kampen met grote problemen. De interne werking van VVS is nog steeds als problematisch te omschrijven, vooral wat de verhouding tussen het bestuur en de staf betreft." Daarnaast haalt de open brief nog de bekende punten van kritiek aan, grotendeels gelijklopend met StAL.

Braem vertelt dat een uitstap geen optie was voor de UA. Wel ziet hij de noodzaak voor een reorganisatie van VVS. "Er is duidelijk nood aan meer mensen die bij de werking van VVS betrokken zijn. Maar wie wil zich daar nog voor engageren? Niet alle studentenvertegenwoordigers zijn trouwens even gemotiveerd. Het zijn vaak dezelfde mensen die het woord voeren."

APOLITIEK LINKS

Gertie De Fraeye, ontslagnemend voorzitter van VVS, begrijpt dat er verandering moet komen. "De problemen die er nu zijn bij VVS, leven al langer in de organisatie. Dit conflict had zich evengoed vorig jaar kunnen voordoen. Maar toch: sinds het ontslag van LOKO is er al veel veranderd. De organisatie ziet er nu anders uit.

"De gebrekkige achterbanwerking is een speerpunt geweest voor de huidige Raad van Bestuur. We hebben de achterbanwerking proberen uit te bouwen door bijvoorbeeld handboeken uit te geven, specifiek voor de stu-

dentenraden. Ook hebben we een ronde van Vlaanderen gemaakt om VVS voor te stellen aan de verschillende studentenraden."

Dat vaak dezelfde mensen op de Algemene Vergadering wegen, is volgens De Fraeye niet helemaal correct. "Nieuwe mensen hebben het vaak moeilijk om zich te manifesteren, dat is waar. Wat wil je ook in een groep van een vijftigtal mensen. Na verloop van tijd betert dat wel. We nemen die nieuwe mensen ook wel eens apart en stimuleren ze om iets te zeg-

Ik kan niet ontkennen dat een aantal mensen met een links profiel nauw bij de werking van VVS betrokken zijn

gen."

Dat VVS een wat links profiel heeft, is onzin, zo blijkt. De Fraeye: "Ik kan niet ontkennen dat een aantal mensen met een links profiel nauw bij de werking van de organisatie betrokken zijn." De Fraeye vervolgt echter: "Bekijk onze standpunten. Soms zitten we ook op één lijn met de christendemocraten. Op andere momenten hebben we weer een liberaal profiel. Vergeet niet dat we vorig jaar nog geprotesteerd hebben tegen de socialistische minister Vandembroucke. Ik denk niet dat je ons als links

kunt vastpinnen."

TROUW

ResPACT heeft echter een onmiskenbaar linkse inslag. Groep T schreef er in haar ontslagbrief het volgende over: "Het permanente 'alles gratis'-idee waar VVS altijd naar streeft, is ideologisch en onrealistisch. Wij zijn van mening dat VVS zich te vaak geprofileerd heeft als een politieke dan wel maatschappelijke organisatie, maar geenszins als een overkoepelende studentenraad."

Een scherpe reactie volgt van De Fraeye: "Ik heb er geen weet van dat wij andere standpunten ingenomen zouden hebben dan de Algemene Vergadering met betrekking tot ResPACT."

"Wij zijn trouw gebleven aan de uiteindelijke versie die door de AV is goedgekeurd. Natuurlijk zullen een aantal mensen het wel moeilijk blijven hebben met bepaalde punten." Het grote probleem van ResPACT zou de steun van de extreemlinkse organisaties zijn. De Al-

gemene Vergadering heeft ingestemd met de basisprincipes van het platform.

HAND IN HAND DE TOEKOMST IN

Op de volgende Algemene Vergadering wordt normaliter het collectieve ontslag van de Raad van Bestuur aanvaard. Een interim-Raad van Bestuur moet zich dan opmaken om het roer over te nemen. Er moeten zo snel mogelijk nieuwe verkiezingen georganiseerd worden.

Ondertussen zitten de verschillende studentenraden samen in een aantal rondetafelbesprekingen. Daarin wordt onderhandeld over een herziening van de bestaande structuren en werking van VVS. Tegelijkertijd zijn er ook nog een aantal werkgroepen in de weer om zich te buigen over inhoudelijke thema's.

StAL-voorzitter Smeyers heeft er goede hoop op dat alles weer in orde komt met VVS. "Als alles wat we hebben afgesproken op de eerste rondetafel ook wordt uitgevoerd, dan komt het allemaal wel goed. Er moeten dingen veranderen, dat zeker. Als dat ook gebeurt, dan zie ik zelfs LOKO er terug in stappen."

Ook De Fraeye ziet in dat verandering noodzakelijk is. Hoop voor de toekomst heeft ze ook, een waarschuwing eveneens. "Er ligt een enorme verantwoordelijkheid bij de rondetafel. Wat als het daar misgaat? Dan gooi je zeven-tig jaar studentenvertegenwoordiging zomaar weg. Dat mag niet gebeuren." ■

Eigen ^{eerst}gelijk

DENNIS VAN DEN BULJS

Schrokken

Het is een bekend fenomeen: na een nationaal drama kunnen er niet genoeg riemen krantenpapier aangesleept worden om alle verhalen op te schrijven. Na enkele dagen komt dan onvermijdelijk de reactie: in het Nederlandse praatprogramma 'Pauw en Witteman' kwam de burgemeester van Dendermonde vertellen dat de media "gieren" waren, onder meer omdat ze terrassen hadden afgehuurd om de begrafenisplechtigheden beter te volgen. Welk medium en welk terras heeft tot op heden wel nog niemand kunnen ontdekken.

In het zog volgen, zelden gehinderd door enige kennis van feiten, de zelfverklaarde mediacritici, vaak oud-journalisten die leven onder het motto "in mijn tijd was het veel beter", die het allemaal te veel, te emotioneel, te sensatiegericht, te weinig relevant, in ieder geval té vonden. Was er deontologisch dan veel aan de hand? Niet echt. In de eerste uren van de chaos verschenen wat verkeerde feiten op enkele websites, maar in de gedrukte kranten stond er, op een detail na, niets wat niet klopte. Werden er oneigenlijke methodes gebruikt om informatie te krijgen? Nee, iedereen

volgde braaf de officiële communicatie en praatte alleen met wie wou praten. De rest is een kwestie van smaak. Ik vond achttien pagina's in een kwaliteitskrant ook wat te veel van het goede, en ergerde me blauw aan foto's van de getroffen ouders die de voorpagina van de populaire kranten sierden, maar dat is een persoonlijk oordeel, geen deontologische fout van de betrokken kranten.

De dynamiek is vergelijkbaar met ons gedrag bij McDonald's: soms hebben we gewoon de behoefte om te schrokken, onze informatienood plat te slaan met een overdosis, waarvan we eigenlijk weten dat het niet echt goed voor ons is. Na een tijdje komt dan het schuld- en schaamtegevoel en het afwentelen van onze schrokzucht op de leverancier van de vette hap, die zijn werk niet naar behoren zou hebben gedaan. Het tegendeel lijkt me dichterbij de waarheid: ze hebben hun job eigenlijk net heel goed gedaan.

Yves Desmet is politiek commentator bij De Morgen

Dit is een ingekorte versie van een opiniestuk dat eerder in De Journalist is verschenen.

Berichtgeving Dendermonde te sensatiegericht?

De grens tussen informatie en sensatie is steeds meer aan het vervagen, ook in de zogenaamde kwaliteitsmedia. Het is een vaakgehoorde kritiek, die extra luid klonk in de reacties op de berichtgeving over de tragische gebeurtenissen in kinderdagverblijf Fabeltjesland in Dendermonde. Twijfel over de relevantie van de overdadige berichtgeving stak vaker dan gewenst de kop op. Was de pers te voyeuristisch? Werden er deontologische grenzen overschreden? *dwaars* legde de kwestie voor aan een journalist en een media-eticus.

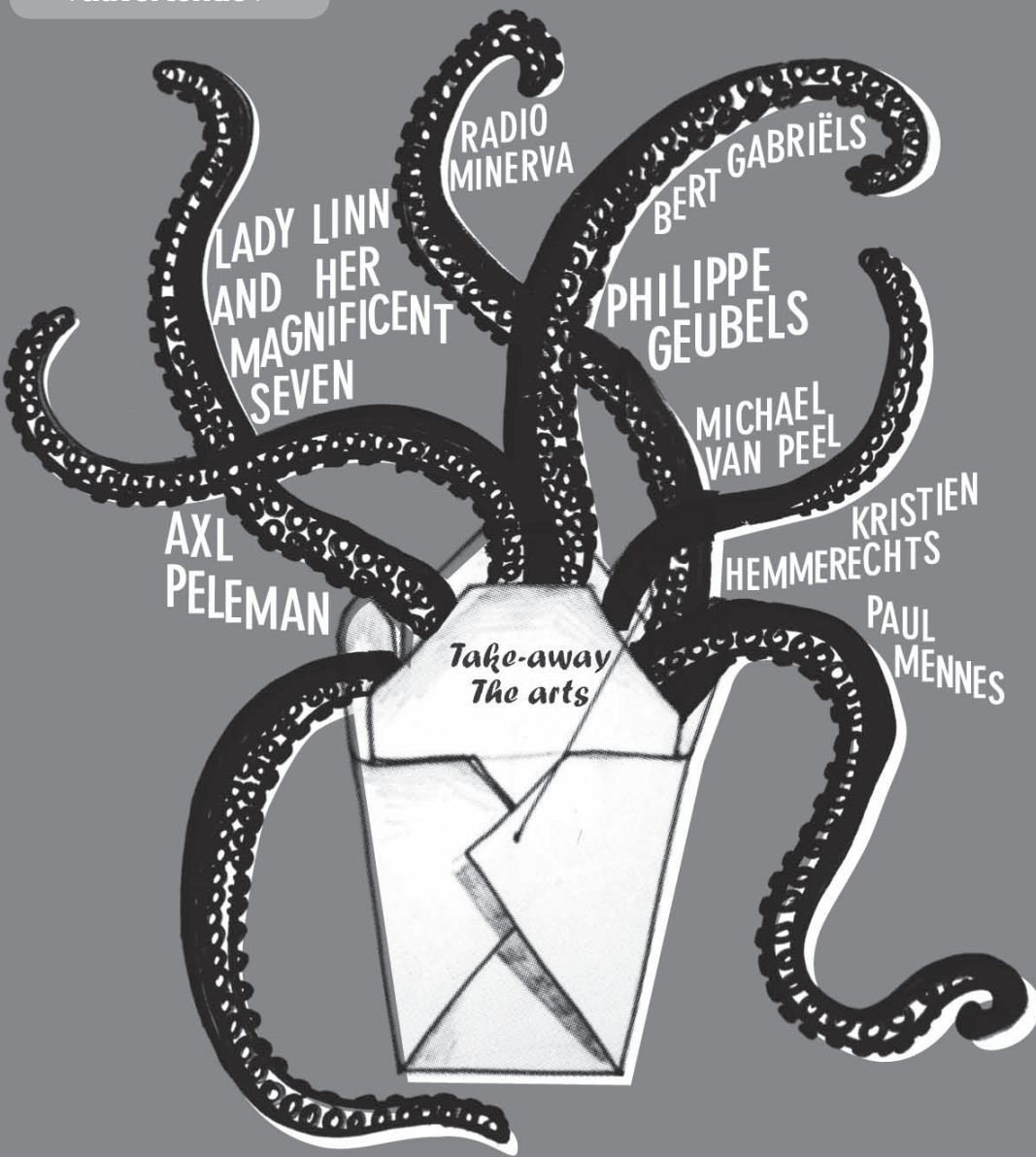
In het oog van de storm

Elke mediastorm heeft een gelijkaardig patroon. Eerst druppelen via radio en internet enkele korte berichten binnen. Naarmate de uren vorderen, zwellen deze aan en volgen ze elkaar steeds sneller op. Na hoogstens een dag komt de storm op volle gang en wordt de mediagebruiker bedolven onder een stroom van indrukken, feiten, vermoedens, emoties, meningen en geruchten. Eén zaak staat vast: hoe zwaarder de storm, hoe minder de gebruiker met zekerheid te weten komt, en hoe dunner de scheidingslijn tussen feit, hypothese en fictie. Eerst wanneer de storm is gaan liggen, na enkele – maar soms ook vele – dagen of weken, tekenen de feiten zich met grotere duidelijkheid af en wordt zichtbaar hoe de verslaggevers de gebeurtenissen hebben weergegeven, of beïnvloed, of vertekend.

Mediastormen eisen hun tol: wie er als professioneel in meedraait, maakt onvermijdelijk fouten. Dit was ook bij de verslaggeving over de dramatische gebeurtenissen in Dendermonde het geval. In een scherpe aanklacht sprak Walter Zinzen in dit verband over het

"professionele geklungel" van zijn collega's (DS 29/01). Op minstens één punt ben ik het met hem grondig oneens. De verslaggeving – in het bijzonder die van de kwaliteitsmedia – is m.i. niet te weinig professioneel, maar in een te hoge mate. Of preciezer: zoals dit in de meeste andere maatschappelijke sectoren het geval is, hanteren ook journalisten vaak een eenzijdig, overspannen begrip van professionaliteit. Ze gedragen zich dan als al te ambitieuze en overhaaste wetenschappers. Nog voor de feiten zich goed en wel hebben afgespeeld, zetten ze alle middelen in om de waarheid zo snel en volledig mogelijk – liefst sneller én grondiger dan eender welk ander medium – 'naar boven te spitten'. Maar een evenwichtige en genuanceerde berichtgeving over schokkende en weerbarstige gebeurtenissen en een bezinning over de maatschappelijke impact daarvan, vraagt veel tijd en overleg, en veel zelfkritiek. Wie daartoe niet het geduld heeft, geeft de feiten niet weer, maar manipuleert ze.

Prof. Johan Taels doceert media-ethiek aan de UA

UNIFAC vzw PRESENTEERT

CALAMARTES FESTIVAL

9-13 MAART 2009 UNIVERSITEIT ANTWERPEN WWW.CALAMARTES.BE

DWARS * WIKINGS-NSK * LINGUA * AIESEC * DE BROMVLIEG * ABUNDANTIA

MAANDAG 9 MAART

12.15-14.00 Studentenstoet en feestelijke opening Spiegel tent

20.15 AXL PELEMAN

21.45 LADY LINN AND HER MAGNIFICENT SEVEN

DINSDAG 10 MAART

10.30 Opening tent & bekendmaking fotothema

12.30-14.00 Free podium

14.30-17.00 Samenwerkingsactiviteit met rusthuis OLV

18.00 Jazzavond Abundantia

19.00 Haute Koture Lingua

22.00 Finale Jazzavond en Haute Koture — POETRY SLAM

WOENSDAG 11 MAART

10.30 Opening tent & bekendmaking fotothema

12.30-13.40 Free Podium

14.00-16.30 KAN KUNST DE CAMPUS REDDEN? DEBAT

20.00 Theater : de Bromvlieg Exclusief

20.15 Comedy Wikings

22.00 Klio's talentenjacht

DONDERDAG 12 MAART

10.30 Opening tent & bekendmaking fotothema

12.30-14.00 Dansinitiatie Aiesec

20.15 Klein Jowanneke gaat dood Samenwerking cc's antwerpen

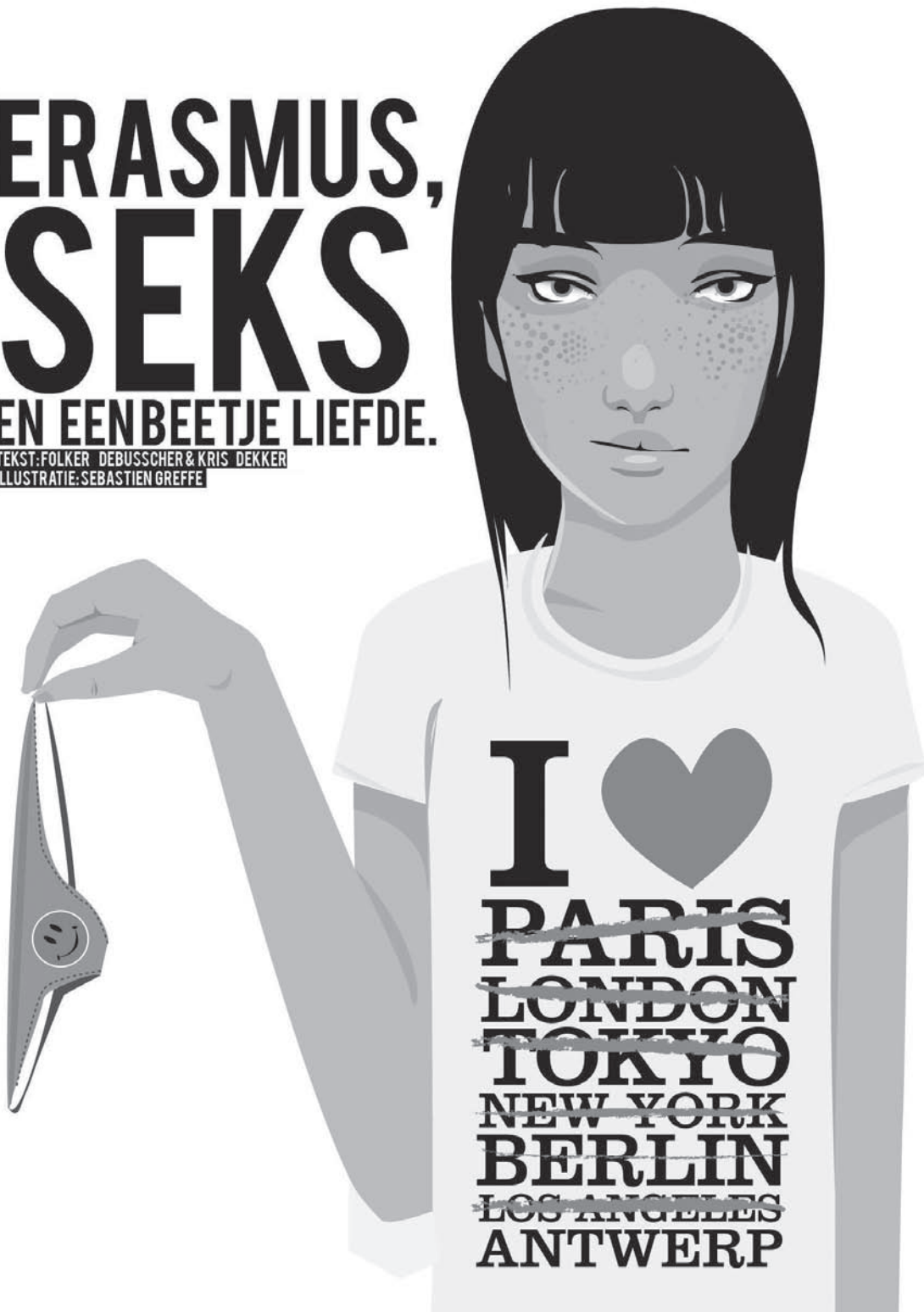
VRIJDAG 13 MAART

10.30 Opening tent & bekendmaking fotothema

12.30-14.00 Prijsuitrijking foto's

ERASMUS, SEKS EN EENBEETJE LIEFDE.

TEKST: FOLKER DEBUSSCHER & KRIS DEKKER
ILLUSTRATIE: SEBASTIEN GREFFE

Evolutie, genetische variatie, mutatie. Darwin is al een tijdje dood, maar de mechanismen die hij beschreven heeft blijven volop actief (behalve in de staat Kansas). Om het menselijk ras te vrijwaren van genetische verzwakking heeft Europa gelukkig het Erasmusproject opgericht, ook wel Orgasmus genoemd in de pijpmond. Hierdoor kan de intellectuele en hormonale top van de verschillende landen in contact komen met elkaar, hopelijk met hybride baby's tot gevolg.

Uiteraard komt er meer bij kijken dan enkel hard en herhaald pelviscontact, dus zocht *dwars* wat internationaal stotende mannen en vroeg relatietherapeut en seksuologe Mieke Mievís of **Erasmus een goede relatietest is.**

MIEKE MIEVIS Goh, een relatietest zou ik het niet noemen. In sommige gevallen kan het zelfs welkom zijn, zo'n periode uit elkaar. Op Erasmus leer je veel nieuwe mensen kennen. Je bent vrolijk en alles is fijn en huppeldepup, maar je speelt ook met je eigen identiteit. Velen laten zich hierdoor vangen, en vervreemden tot op

zekere hoogte met het thuisfront.

In ieder geval moet je duidelijke afspraken maken met je vriend of vriendin. Als je bijvoorbeeld afspreekt dat je elke maandag met elkaar belt, doe dat dan ook – al ben je op dat moment gevraagd voor een feestje. Maak tijd voor elkaar en maak iets exclusiefs van die tijd. Geniet van je Erasmusavontuur, maar **vergeet je lief niet.** Als die op de achtergrond geraakt, gaat het mis. Hou je lief daarom op de hoogte van je avontuur, vertel je verhalen, stuur foto's, Skype met elkaar... zodat die kan meeleven met jou.

Thijs, laatstejaarsstudent TEW, slaagde met glans voor deze 'relatietest', ook al is zijn relatie nu niet meer. Hij leerde zijn ex-vriendin Emma kennen net voor zij op Erasmus vertrok naar Barcelona.

THIJS Tijdens haar Erasmus hebben we voor bijna 700 euro naar elkaar gebeld via *locutorio's*, bijna dagelijks. Skypen konden we niet met elkaar, omdat dat alleen in de living kon, nogal lastig. Dat zij op Erasmus zat, heeft onze relatie sterker gemaakt. Normaal gezien lig je in het begin van een relatie vooral in bed met elkaar, toch? Wij hebben in het begin vooral met elkaar gepraat, heel veel gepraat. Zo leer je elkaar echt beter kennen. Dat in bed liggen hebben we wel ingehaald toen ik haar kwam bezoeken ▶

Op welke Erasmusser val jij?

1. Met welke looks associeer jij jouw ideale levensgezel?

- Casual chic en graag een stokbrood onder de arm.
- Lederhosen, geruite hemdjes en als finishing touch een hoedje.
- Een design kostuum of een modieus doch gewaagd kleedje.
- Een toreador-kostuum maakt jouw wildste dromen waar.

2. Je moet kiezen tussen deze gerechten: wat wordt het?

- Brood, een schotel kaas en een fles wijn.
- Braadworst met zuurkool en een kom bier.
- Spaghetti met een glaasje wijn.
- Paella met een wijntje.

3. Hoe ziet jouw ideale vakantiehuis eruit?

- Een luxejacht in Saint Tropez, tussen de wereldsterren en de royals.
- Een hut in het Zwarte Woud, tussen de wolven en de beren.
- Een gondel in Venetië, tussen de duiven en de verliefde koppeltjes.
- Een klein appartement in Benidorm, tussen de bejaarde mannen en vrouwen.

4. Jouw levensgezel legt zijn/haar ziel bloot. Wat klinkt jou het zoetst in de oren?

- Je t'aime, mon amour.
- Ich liebe dich, Schatzi.
- Ti amo, mi amore.
- Te amo, mi amor.

DE RESULTATEN

Vooral a: Jij wordt helemaal week van de Franse 'r' en hebt dan ook een zwak voor echte Fransmannen/Françaises. Jullie liefde is voorbestemd om te blijven duren, want de Franse bevolking heeft een zwak voor romantiek. Je Frans zal er met sprongen op vooruit gaan, wat jou tot graag geziene gast maakt overal waar men Frans spreekt, ook in Wallonië.

Vooral b: De ogen van jouw Duitse vlam doen je zwijmelen van geluk. Ook deze liefde is voorbestemd om te blijven bestaan, want Duitsland is een buurland van België, dus de afstand valt goed mee. Jullie zullen later geen last hebben om jullie kinderen te doen eten: Duitsers lusten alles en eten veel.

Vooral c: Je snort al jaren rond op een Vespa, maar pas nu wordt duidelijk waarom: jij bezwijkt voor alles wat Italiaans is. Jullie liefde bestaat uit verrassingen; je eigen Romeo staat plots onderaan het balkon met een roos tussen zijn sensuele lippen. Of jouw Julia vraagt plots wanneer je nu eindelijk die serenade voor haar zult zingen. Hou ten allen tijde rekening met het zuiderse karakter van je metgezel.

Vooral d: ¡Olé! Jij vindt je gading in het mediterrane zuiden, meer bepaald in Spanje. Jij vindt dat stieren de dood verdienen en dat tomaten dienen om mee te gooien. Niets staat je in de weg om over vijftig jaar te gaan rentenieren in het hete zuiden!

Onbeslist: Heb je liefst frieten met stoofvlees en een frisse pint erbij? Ga je jaarlijks op vakantie naar Blankenberge? En loop je te pas en te onpas rond in je fluorescerend vestje van Walter Van Beirendonck? Dan ga je beter op zoek naar de eeuwige liefde in België, want exotische types zijn niet voor jou weggelegd.

Weet je het ook nu nog altijd niet? Een vergelijkend empirisch onderzoek zal jouw levensvraag beantwoorden.

in Barcelona. (*lacht*) Ze is mij ook twee keer komen bezoeken, één keer als verassing voor mijn verjaardag zelfs. Ik was toen een hele avond verdwaasd dat zij er was. (*lacht*) We zijn toch meer dan drie jaar samen geweest.

Toch zijn de meeste LAT-relaties moeilijk, dixit Mieke Mievis.

MIEVIS Er zijn in ieder geval weinig LAT-relaties die standhouden. Als een LAT-relatie de basis is, is het altijd moeilijk. Als je al een relatie hebt voor je op Erasmus of naar het buitenland vertrekt, is die situatie anders. In je thuisland is je relatie dan al meer verankerd in een netwerk. Als mijn man bijvoorbeeld voor drie maanden op zakenreis gaat, dan is er hier thuis een netwerk waar hij als 'mijn man' in hoort. Als je op Erasmus verliefd wordt, is die relatie noch thuis, noch daar sterk verankerd in een netwerk.

L'amour exotique

Toch bestaan er Erasmusrelaties die bij terugkeer naar eigen land blijven standhouden. Lewie studeerde Internationale Betrekkingen en Diplomatie aan de UA toen hij in 2007 op Erasmus ging naar de *Uniwersytet Jagiellonski w Krakowie* in Polen.

LEWIE Toen ik vertrok, had ik er nood aan om mijn relatie te overdenken, maar ik

wou niets overhaast doen. Nadenkend in Krakau heb ik, tijdens een museumbezoek, een Zweeds meisje leren kennen dat ik wel tof vond. Ze vertelde me toen wat ze studeerde en ik ben eenzelfde vak als haar gaan volgen. Daarna heb ik haar uitgenodigd om te komen eten (met andere mensen bij, natuurlijk, want het mocht niet onmiddellijk te romantisch zijn), we gingen dansen en zo verder. Tot ik een bericht kreeg waarin ze zei dat ze wou dat ik mee met haar naar huis was gegaan. Ik dacht: ja, dat wou ik ook wel. Een paar dagen nadat mijn relatie beëindigd was, zijn we samen in bed beland. **Zij had nog een lief, maar dat vond ik niet erg** - een mens kan best twee mensen graag zien. Het lief, daarentegen, deelde die mening niet en zette er een punt achter. Sinds Erasmus zien we elkaar ongeveer om de drie weken, en volgend jaar gaan we samenwonen in Parijs. Ze heeft heel mijn leven op losse schroeven gezet, zodat er weer ruimte voor verbetering is. Met haar ga ik de wereld rondreizen en oud worden.

Ook in Antwerpen komt elk semester een nieuwe lading buitenlandse studenten aan. Een geliefde stad als ideale bakermat voor de Liefde (met grote L). Thomas, student in de master Taal- en Letterkunde, werd (stiekem) verliefd in Antwerpen op een Letse Erasmusstudente.

THOMAS Ik ontmoette Anna op een feestje in de Red&Blue, eind oktober op een dinsdag. Zij stond aan de toog en ik ben gewoon met haar gaan praten. Eerst in het Nederlands, maar dat verstond ze dus niet. *(lacht)* Dan ben ik overgeschakeld naar het Engels. Daarna zijn we nog

“Zij had nog een lief, maar dat vond ik niet erg”

in een café aan de Stadswaag beland – nee, niet in bed. *(lacht)* De week erop heb ik voor haar gekookt. Ze wou eens weten of Belgen nog iets anders kunnen dan zuipen en feesten! Naarmate we meer afspraken, groeiden onze gevoelens voor elkaar. Ik wou heel graag een relatie met haar beginnen, ik verraste haar dan ook vaak met etentjes, briefjes, onverwachte bezoeken... Ik zag geen probleem in het feit dat zij in januari terug naar Letland zou gaan, voor mij zou de relatie dan niet gestopt zijn.

Mieke Mievis waarschuwt een beetje voor deze instelling.

MIEVIS Je zou op voorhand heel goed de bedenking moeten maken wat je ermee zal doen als je op Erasmus iemand tegenkomt waar je verliefd op wordt. Als je hem of haar zuiver als vakantielief beschouwt, maak dat dan ook duidelijk. Het is belangrijk op voorhand duidelijk te maken hoe ver je wil gaan, want eens je verliefd bent, ben je vertrokken. Vraag jezelf af: ga ik dat aankunnen, een liefde op afstand? Begin er niet aan als je van jezelf weet dat je het er moeilijk mee zal hebben. **Bezint eer ge begint.**

Laat dat nu net zijn wat Anna op voorhand besliste.

THOMAS Anna had op voorhand voor zichzelf uitgemaakt dat ze geen toekomst zag in een relatie tijdens haar Erasmus. Maar zij worstelde echt met haar gevoelens, al zeg ik het zelf. We zijn nooit echt een relatie begonnen. Nu is haar aanvraag goedgekeurd om ook de rest van het jaar in Antwerpen te blijven studeren. Hoe het verder zal lopen, weet ik dus nog niet. ■

‘California Soul’ van **Marlena Shaw**. Een ware klassieker. (Sarah Schrauwen)

‘Not Fair’ van **Lily Allen**. Seks is nu eenmaal belangrijk. (Folker Debuscher)

‘Boxer’ van **Simon & Garfunkel**. Even geneusd door de platencollectie van de mama. (Floris Geerts)

‘Burn the Witch’ van **Queens of the Stone Age**. Het ideale tempo om met oortjes in de stad door te stappen. (Dennis van den Buijs)

‘Versus’ van **Ez3kiel**. ‘Zwart-wit’ is niet enkel alomtegenwoordig, maar kan ook tot mooie contrastrijke interpretaties leiden. (Tijl De Bock)

‘Eén kopje koffie’ van **VOF de Kunst**. Beter dat dan een bekertje koffie uit de drankmachines onzer UA. (Kirsten Cornelissen)

‘New York’ van **Cat Power**. Na een half jaar nog steeds beluisterbaar. Als dat geen vermelding in *dwars* waard is. (Maxie Eckert)

‘Futurewords’ van **The Hickey Underworld**. In afwachting van de nieuwe plaat. (Tom Vingerhoets)

‘Mushaboom’ van **Feist**. Perfecte soundtrack bij de eerste zonnige dag van het jaar. (Frie Vandemeulebroucke)

‘Cigarettes’ van **Russian Red**. For all the cigarettes I’ve never smoked. (Kris Dekker)

‘Stabat Mater’ van **Giovanni Battista Pergolesi**. Omdat ik geen 21ste-eeuwse beats verdraag tijdens het redigeren. (Sarah Van Hoof)

“Ik heb TEW gestudeerd en nadien Sociologie. Ja, ik heb eerst iets gedaan om mijne kost te verdienen. En daarna iets interessants.”

ERIK HENDERICKX, PROFESSOR ARBEIDSSOCIOLOGIE

Citaten met een eeuwigheidswaarde behoren vaak tot filosofen en politici. Of tot uw prof? Stuur een straffe uitspraak op en wie weet wint die een plaatsje in de volgende *dwars*: www.dwars.ua.ac.be

Berlijn

TEKST & FOTO'S: JOKE VAN CAMPENHOUT

[Post]

Lieve dwars,

Mijn dagen in Berlijn smelten als de sneeuw voor de zon. Met pijn in het hart moet ik weldra deze multiculturele metropool verlaten. De lente is nog latent, maar begint zo langzamerhand te ontwaken en net dan roept het thuisfront me terug. Jammer, want ik heb me laten vertellen dat Berlijn in de zomer op haar mooist is. (Half)naakte mensen bevolken dan de parken en de geur van ontelbare barbecues bedwelmt de stad onder een meedogenloze zon aan een verblindende blauwe hemel. Nu echter is het koud en waait er een ijzige wind. Een standbeeld voor diegene die gevoerde laarzen en dito jassen heeft uitgevonden. Gelukkig is het enkel de temperatuur die onder het nulpunt ligt, en zijn de mensen behoorlijk warm.

In een grootstad als Berlijn, die bijzonder aantrekkelijk is voor Erasmussers en andere gelukzoekers, is het een uitdaging Duits-talige vrienden te vinden die ook werkelijk Duits met je willen spreken. Op elke straathoek wordt een andere taal gesproken en eenmaal in de universiteit nemen Engels en Spaans de bovenhand. Steeds meer mensen, zowel uit Duitsland als uit de rest van de wereld, willen in het hippe, jonge en groene Berlijn wonen. Jong en oud wonen samen in WG's (*Wohngemeinschaften*) en slechts zelden kom je terecht in een eengezinswoning zoals wij die kennen. Geen doodlopende steegjes met middeleeuwse huizen, maar brede, weidse lanen met huizenblokken van megalomane proporties. Communisme van gewapend beton. Overwegend in het westen van de stad zijn er nog *'Altbau'*-woningen te vinden. Ongeveer alle straten zijn omzoomd met bomen en her en der breken parken van verschillende groottes het straatbeeld. (Helaas zijn bomen kaal in de winter, en keert de charme slechts terug indien overdekt met een laag sneeuw.) Daarmee is Berlijn een van de groenste hoofdsteden van de wereld en een paradijs voor gezinnen met kinderen en/of honden.

Ook cultureel is Berlijn een waar mekka. Musea, filmzalen, theatergezelschappen en meer, het is hier te vinden in groten getale. Laten we ook vooral niet de 'Berlinale' uit het oog verliezen die momenteel plaatsheeft. Dit jaar werd er reclame gemaakt met de aanwezigheid van Leonardo en Kate, maar ik zakte met enkele vriendinnen af naar de Potsdamer Platz in de hoop een glimp te kunnen opvangen van Gael García Bernal. Ijdele hoop, zo bleek. De kans om een ticket voor een van de premières te bemachtigen is verschrikkelijk klein, en in de ijzige vrieskou een nacht buiten voor de loketten overmachten ging me net iets te ver. Toch hoop ik mijn periode in Berlijn af te kunnen sluiten met een rode loper. Een Gouden Beer krijgt ze van mij in elk geval.

Joke

Wist je dat...

BERLIJN GEEN ECHT CENTRUM HEEFT, maar dat elke stadswijk zich als een aparte stad gedraagt, inclusief hippe uitgaansbuurt, winkelcentra...

PILS HIER WELISWAAR IN HALVE LITERS VERDEELD WORDT, maar zelden een alcoholgrens van 4,9 procent overschrijdt. (En Belgen daarom Duits bier als kraantjeswater kunnen drinken.)

JE GEMIDDELD EEN UUR OF TWEE NODIG HEBT om de stad te doorkruisen, zowel met het openbaar vervoer als met de fiets.

NON-PROFITORGANISATIES HIER ALS PADDENSTOLEN UIT DE GROND SCHIETEN. Overal zijn zogenaamde *'Vollsküchen'* te vinden, waar je warm kan eten voor amper twee euro en die op vrijwilligerswerk van jonge mensen draaien. Al dan niet in een kraakpand.

DE 'DEUTSCHE PÜNKTLICHKEIT' TEGENWOORDIG VER TE ZOEKEN IS. Enkel de Zuid-Europeanen overtreffen de Duitse studenten in het te laat komen. Tot grote wanhoop van de professoren.

Zot van A Hendrik Conscienceplein

TEKST: YANNICK DEKEUKELAERE, FOTO: TIJL DE BOCK

“Het Hendrik Conscienceplein vat het beeld dat Amerikanen van Europa hebben perfect samen”, zo weet Heather Hillman te vertellen. En zij kan het weten, als Amerikaanse studente die haar Master of Business Administration (MBA) aan de UA wil behalen. “De straatkeien en de antieke gevels van de omringende gebouwen doen denken aan een vergane, romantische tijd. Ik hou ervan om hier langs te komen wanneer een eenzame klarinetspeler of de beiaard van de kathedraal het plein vullen met hun melodieën. Op eender welke dag of in eender welk seizoen straalt dit plein ontspanning en harmonie uit. Bij uitbreiding vind ik trouwens heel Antwerpen geweldig. Ben ik er een paar dagen niet, dan voel ik me al *homesick*. Wat ik aan deze stad zo waardeer is waarschijnlijk haar grootte. Antwerpen is een wereldstad met de sfeer van een dorp.”

